DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 103 | I Legislatura | Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 47

Primera reunió
tinguda el dia 29 de juny de 1982

SUMARI

La sessió s'obre a un quart i dos minuts de sis de la tarda, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

El punt primer de l'ordre del dia és ***Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost al Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya****. L'H. Sr. Conseller d'Economia presenta la iniciativa del Consell Executiu (p. 3113).*

Posats a votació els ***articles 1*** *i* ***2****, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 3114).*

El Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana, retira les ***esmenes núms. 1****, d'addició a l'****apartat 2*** *de l'****article 3****; 2, d'addició a l'****article 9****, i 3, d'addició a l'****apartat 4*** *de l'****article 31****, de l'esmentat Grup (p. 3114). Per sengles qüestions d'ordre prenen la paraula els Diputats I. Srs. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 3115), i Martín i Toval, del G. Socialista* ***(p. 3115).***

Posats a votació els ***articles*** *compresos entre el* ***3*** *i el* ***64****, tots dos inclusivament, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 3115).*

*Posat a votació l'****article 65****, s'aprova per 60 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 3115).*

Posats a votació els ***articles*** *compresos entre el* ***66*** *i el* ***89****, tots dos inclusivament, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 3115).*

El Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes, proposa una ***esmena transaccional*** *en relació amb l'****esmena núm. 4****, a l'****article 90****, del dit Grup parlamentari (p. 3115). El Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, proposa una* ***esmena*** *de caràcter lingüístic (p. 3116). El M. H. Sr. President interpreta que la dita* ***esmena transaccional*** *és també una esmena de caràcter lingüístic (p. 3116). L'I. Sr. Martín i Toval intervé per una qüestió d'ordre (p. 3116). El Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, retira l'****esmena núm. 4*** *i accepta la interpretació del M. H. Sr. President (p. 3116). Posada a votació l'****esmena*** *del G. p. de Centristes, es rebutja per 12 vots a favor, 43 en contra i 48 abstencions (p. 3116). Posada a votació l'****esmena*** *del G. Socialista, s'aprova per 43 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions (p. 3116). Posat a votació l'****article 90****, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3116).*

Posada a votació la ***Disposició Transitòria Primera****, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3117).*

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, retira els ***vots particulars*** *d'addició de la* ***Disposició Transitòria Segona*** *del text del* ***Projecte*** *i de modifició de la* ***Disposició Transitòria Segona*** *del text del Dictamen (p. 3117).*

Posats a votació les ***Disposicions Transitòries Segona, Tercera*** *i* ***Quarta****, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 3117).*

Llista DSPCP

El M. H. Sr. President recorda que el ***vot particular*** *de supressió de la* ***Disposició Transitòria Cinquena****, del G. p. del PSUC, va ser considerat com a no admissible a tràmit per la Mesa (p. 3117).*

Posada a votació la ***Disposició Transitòria Cinquena****, s'aprova per 63 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 3117).*

*El Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes, defensa l'****esmena*** *d'addició d'una* ***Disposició Transitòria Sisena*** *(p. 3117). Posada a votació, es rebutja per 13 vots a favor, 49 en contra i 47 abstencions (p. 3117).*

Posades a votació les ***Disposicions Finals Primera i Segona, l'Exposició de Motius*** *i el* ***Títol****, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 3118).*

Per explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Armet, del G. Socialista (p. 3118), Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3119), Vives, del G. p. del PSUC (p. 3120), Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 3121), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3122).

El punt segon de l'ordre del dia és ***Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà****, que s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3123). Per explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Dalmau, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3123), Terradellas, del G. Socialista (p. 3123), Lorca, del G. p. de Centristes (p. 3124), Medir, del G. p. del PSUC (p. 3124), i Masó, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3126).*

El punt tercer és ***Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única el Projecte de Llei concedint pròrroga per a dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat****. Posat a votació el dit* ***Projecte****, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 3127).*

El punt quart és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'H. Sr. Conseller de Treball****, que exposa el Diputat no adscrit I. Sr. Acosta (p. 3127). L'H. Sr. Conseller de Treball li respon (p. 3128). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3128) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3128).*

El punt cinquè és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre retorn de béns o drets espoliats als ciutadans o entitats, com a conseqüència de la guerra civil****, que exposa el Diputat I. Sr. Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3128). L'H. Sr. Conseller de Treball li respon (p. 3129). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3129) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3129).*

El punt sisè és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre les unitats mínimes de conreu****, que exposa el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 3130). L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca li respon (p. 3131). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3132) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3133).*

El punt setè és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre el calendari legislatiu previst pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació****, que exposa el Diputat I. Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 3133). L'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació li respon (p. 3133). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3134) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3134).*

La sessió se suspèn a mig quart de nou del vespre i es reprèn a un quart i quatre minuts de nou.

El punt vuitè de l'ordre del dia és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor****, que exposa la Diputada I. Sra. Sallés, del G. p. del PSUC (p. 3135). L'H. Sr. Conseller de Governació li respon (p. 3136). La I. Sra. Diputada replica (p. 3137) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3137).*

El punt novè és ***Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 11 del debat sobre la Central Nuclear d'Ascó****, que exposa el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC (p. 3138). L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia li respon (p. 3139). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3139) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3140).*

La sessió se suspèn a tres quarts i dotze minuts de nou del vespre.

Llista DSPCP

S'obre la sessió a un quart i dos minuts de sis de la tarda sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch; l'Oïdor de Comptes, Sr. Portabella, i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost al Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre Declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà, presentada per tots els Grups parlamentaris.

3. Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única el Projecte de Llei concedint pròrroga per a dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'H. Sr. Conseller de Treball, que formularà el Diputat no adscrit I. Sr. José Acosta Sánchez.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre retorn de béns o drets espoliats als ciutadans o entitats, com a conseqüència de la Guerra Civil, que formularà el Diputat I. Sr. Miquel Porter, del G.p. d'Esquerra Republicana.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les unitats mínimes de conreu, que formularà el Diputat I. Sr. Pere Ayguadé, del G. Socialista.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el calendari legislatiu previst pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que formularan les Diputades I. Sres. M. Dolors Calvet i Teresa E. Calzada, i els Diputats I. Srs. Xavier Folch i Marcel Planellas, del G.p. del PSUC.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor, que formularà el G.p. del PSUC.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 11 del debat sobre la Central Nuclear d'Ascó, que formularan els Diputats I. Srs. Maties Vives, Agustí Forné i Miquel López, del G.p. del PSUC.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Central Nuclear d'Ascó I, que formularà el Diputat no adscrit I. Sr. Celestí Sánchez.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/ I, d'Activitats d'Acampada, que formularà el G.p. de Centristes.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre els centres de protecció de menors, que formularan els Diputats I. Sr. Joaquim Jou i I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banco de los Pirineos, que formularan els Diputats no adscrits I. Srs. Joan Ramos, Celestí Sánchez i Josep M. Corral.

14. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, abans d'encetar l'ordre del dia, voldria comunicar-los que, el dilluns de la setmana passada, el Congrés de Diputats de Madrid va prendre en consideració la Proposició de Llei que hi havia presentat aquest Parlament, que autoritzava el Govern a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de Televisió.

Aquesta Proposició de Llei va ésser defensada pels Diputats senyora Maria Dolors Calvet, Higini Clotas i Ramon Sala i, com deia abans, va ésser aprovada per una àmplia majoria.

Debat del Dictamen al Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost al Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya, publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 88.

És que el Consell Executiu desitja presentar la iniciativa? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes poques paraules per a presentar aquest Projecte de Llei, no perquè no sigui força important, sinó perquè va ser ja debatut d'una manera aprofundida fa temps i ha tornat a ser-ho recentment i, per tant, doncs, els parlamentaris coneixen —em sembla— molt a fons l'abast d'aquesta Llei.

Efectivament, el dia 21 de desembre del 81, es va presentar al Parlament el Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya, que donava compliment a la Resolució dècima de les aprovades el 25 de setembre del mateix any pel Ple del Parlament de Catalunya, per la qual s'instava el Consell Executiu a presentar un nou Projecte de Llei de Finances Públiques.

El Projecte presentat constitueix una articulació de les disposicions que, en matèria de finances públiques, conté el Títol Tercer de l'Estatut d'Autonomia i la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes en la interpretació harmònica amb les normes estatutàries, tal com resulta de la Disposició Final d'aquesta mateixa Llei.

D'acord amb les lleis orgàniques que sustenten aquest Projecte de Llei —l'Estatut i la LOFCA—, la seva finalitat és concretar els elements i principis de les finances públiques de Catalunya i, en especial, el caràcter únic del pressupost establert en l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia.

En segon lloc, l'articulació de les competències que, en matèria pressupostària corresponen al Parlament de Catalunya i al Consell Executiu.

En tercer lloc, la facultat d'acudir al mercat de capitals per a finançar despeses d'inversió i la seva reglamentació.

En quart lloc, la constitució —prou important— d'eventuals empreses públiques.

En cinquè lloc, la no menys important tutela financera sobre els ens locals i, finalment, la coordinació amb la hisenda de l'Estat, totalment inevitable.

El Projecte de Llei de Finances Públiques de Catalunya no

Llista DSPCP

és una traducció mimètica de la Llei General Pressupostària de l'Estat; al contrari, millora el contingut d'aquesta última en incloure en l'articulat del Projecte el que disposa l'article 134.2 de la Constitució del 78, que obliga a la inclusió en els pressupostos de l'Estat de totes les despeses i ingressos del sector públic, precepte que també es recull —com és ben conegut dels senyors i de les senyores Diputats— en l'article 49 de l'Estatut d'Autonomia.

No s'ha d'oblidar que la Llei General Pressupostària de l'Estat espanyol del 1977 és anterior a la Constitució, a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes i, en aquest sentit, el nostre Projecte de Llei suposa un avenç pel fet que, com ja s'ha dit, assumeix les esmentades lleis, que la Llei General Pressupostària de l'Estat no coneixia.

D'altra part, el Projecte de Llei que avui serà debatut inclou la fiscalització, mitjançant el procediment d'auditoria, de les entitats autònomes comercials, industrials i financeres i de les empreses públiques, per la qual cosa estem al control de la despesa i de l'ingrés a tot el sector públic de la Generalitat.

El Projecte de Llei que se sotmet a l'aprovació del Parlament consta de noranta articles, cinc Disposicions Transitòries i dues Disposicions Finals, i pot afirmar-se que, en gran mesura, dóna resposta a les aspiracions de tots els Grups parlamentaris per tal com hi han estat incorporades moltes de les modificacions que es varen proposar al llarg del debat en Comissió d'un Projecte de Llei anterior sobre aquestes matèries. Es tractava de modificacions que clarificaven el text i no s'ha d'oblidar que aquest és el primer Projecte que, en matèria econòmico-financera, no està vinculat a la peremptorietat temporal d'un sol exercici, com ho està la Llei de Pressupostos anual, sinó que pretén assentar amb visió de futur els procediments econòmics i financers de l'Administració pública.

Aquesta característica exigia lligar acords tendents a aconseguir l'objectiu proposat, compatibles amb el model de societat que preconitza el partit en el Govern de la Generalitat en aquest moment. Exemples importants d'aquesta línia d'actuació són els següents, al meu criteri:

Primer, l'especificació del principi d'equilibri entre els ingressos i les despeses pressupostàries, principi implícit en el primer projecte, atès que la captació de recursos externs únicament pot fer-se per via de l'endeutament.

També, en segon lloc, introducció al context de la Llei de les empreses en les quals la Generalitat participi en més d'un 25% del capital social sense arribar a controlar-ne la majoria. Aquestes empreses resten obligades a elaborar un programa d'actuació, inversió i finançament que haurà de ser aprovat pel Consell Executiu.

Finalment, actuacions de la Intervenció en el supòsit de discrepàncies sobre els actes administratius de contingut econòmico-financer, i resolució d'aquestes mateixes discrepàncies.

Al llarg del debat en Comissió del Projecte de Llei s'han incorporat a l'articulat esmenes de correcció tècnica, que no alteren substancialment el contingut, com la reducció, l'eliminació de redundàncies i també s'han incorporat al Projecte Disposicions contingudes en la Llei de Pressupostos del 82, especialment les relatives a estendre el Pressupost per programes a tots els Departaments de la Generalitat, i s'han transaccionat temes com els dels avals a empreses privades, tot reconeixent el seu caràcter d'instrument transitori de política econòmica en moments de forta crisi en les activitats productives.

Hi ha també esmenes de més substància. Aquesta és una Llei —ja ho he dit abans— que és producte gairebé institucional d'aquesta Cambra perquè tothom hi ha tingut una influència que jo m'atreveixo a qualificar de positiva.

El Dictamen del Projecte ha donat peu que es reservin dos vots particulars amb la finalitat de mantenir el text inicial del Projecte. El primer fa referència a la data de presentació de la Llei de Pressupostos al Parlament en suprimir-se, en el debat en Comissió, la Disposició Transitòria que establia el 15 de novembre com a data límit de presentació fins que no s'hagués completat el traspàs de serveis. Jo m'atreveixo a dir que serà difícil, en la materialitat dels fets, de complir aquest límit peremptori.

En definitiva, hi ha també un segon vot particular, que es manté, i que fa referència a les competències de reassignació de la Generalitat, en relació amb els serveis de l'Estat que es transferiran al llarg de l'exercici pressupostari i que resten limitades al text de la Comissió, en relació amb el projecte del Govern.

En definitiva, crec que aquesta Llei és una Llei important que reglamenta un aspecte substancial de les activitats d'aquest Govern; és una Llei que el Parlament ha millorat —tots els Grups hi han intervingut, entre tots s'ha millorat—; és una Llei, doncs, institucional, que servirà de marc fructífer i, crec jo, de consolidació de les institucions de l'autogovern de Catalunya i, per aquest motiu, jo me'n felicito però sobretot em felicito pel seu Dictamen a la Cambra a la qual tinc l'honor de dirigir-me en aquest moment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: És que la Comissió ha designat algun dels seus membres per presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No.

Bé, aleshores, no havent-hi esmenes a la totalitat, podem passar directament al debat i votació de l'articulat.

Als articles 1 i 2 no hi ha cap esmena presentada, de manera que podem votar-los directament i conjuntament si ningú de vostès no hi té objecció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen —articles 1 i 2—, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 1 i 2 del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article tercer, apartat 2, hi ha una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si m'ho permet, senyor President, em referiré a l'esmena número 1, a l'esmena número 2 i a l'esmena número 3, que presenta el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana simultàniament...

El Sr. PRESIDENT: És a dir, als articles 3, 9 i 31.

El Sr. HORTALÀ: Exactament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. HORTALÀ: La finalitat, senyores i senyors Diputats, senyor President, per al Grup parlamentari d'Esquerra Repu-

Llista DSPCP

blicana, en presentar l'esmena a l'apartat segon de l'article tercer, i afegir-hi específicament «règim econòmic», pel que fa a les relacions Generalitat-Administració municipal, no era altra que incrementar les potestats de la Generalitat dins de l'àmbit territorial de Catalunya amb les qüestions financeres de caràcter municipal.

L'Estatut, certament, en l'article 48.1, parla només de tutela financera. La Constitució, en l'article 149, punt 1, apartat 18, fa esment també d'unes consideracions de reserva de Llei.

Nosaltres enteníem que, en afegir-hi el «règim econòmic», no conculcava la Constitució i que ampliava l'Estatut; ara bé, ateses, malauradament, unes interpretacions que, d'un temps ençà, es fan de manera restrictiva pel que és la lletra i l'esperit de l'Estatut, nosaltres retirem aquesta esmena perquè no voldríem pas que, després d'aquell llarg procés d'elaboració legislativa d'aquesta Llei, per voler introduir cauteles addicionals a favor de la Generalitat, aquesta Llei encara quedés un temps més sense aplicació.

L'esmena —en segon lloc— que el Grup d'Esquerra Republicana presenta a l'article 9, també la retirem. La intenció era matisar la responsabilitat del Conseller d'Economia i Finances pel que fa a l'administració dels ingressos, però, atesa la manera com darrerament ha quedat redactat l'article 9, entenem que la nostra esmena podria comportar, no una fixació de responsabilitats determinades, sinó, fins i tot, unes limitacions en l'actuació funcional del mateix Conseller d'Economia i Finances. Com he dit, també la retirem, i retirem també, senyores i senyors Diputats, l'esmena a l'article 31, i la retirem perquè, tal com ha quedat redactat definitivament l'article 31, l'afegitó que suposava aquesta esmena no pretenia altra cosa que es presentés el compte consolidat del sector públic de la Generalitat, però en els debats de la Comissió, primer, l'article va quedar modificat en relació amb la seva redacció inicial i, en segon lloc, fruit d'una transacció, en lloc de parlar dels comptes consolidats del sector públic, es va parlar del pressupost, la qual cosa, d'altra banda, ja és inclosa en el punt primer de l'article 31. Per tant, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres retirem les tres esmenes que teníem presentades a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, retirades aquestes esmenes, aquestes tres esmenes, no hi ha cap altra esmena fins a l'article 90. De manera que proposaria a la Cambra que votéssim conjuntament des de l'article tercer fins a l'article 90, tots dos compresos *(El Sr. Pedrós demana per parlar.)* Sí?

El Sr. PEDRÓS *(de l'escó estant)*: Senyor President, una qüestió d'ordre, si em permet, molt breu. Jo, rellegint el text, he observat que, així com en el primer dels textos hi havia assenyalat el Capítol III, referit a l'endeutament, quan vàrem estar estudiant el segon dels projectes i, en aquest moment, a nivell del Dictamen de la Comissió, hi ha hagut un oblit i no hi ha aquest text. No hi ha el text que, en principi, seria l'incís, és a dir: «Capítol III. L'endeutament», que hauria d'anar, en principi, davant de l'article 16. És merament una qüestió d'ordre perquè ho tinguem en compte, en tot cas, a l'hora de votar.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Pedrós, jo em volia referir ara, de seguida, a aquestes... No, no, l'advertiment està molt bé. Em volia referir que hi ha tres errors en el text imprès. Primerament —com ho ha dit molt bé el senyor Pedrós— falta l'encapçalament «Capítol III. Endeutament», davant de l'article 16. Després, a l'article 33, les tres ratlles últimes —és a dir, a partir de les paraules «La pròrroga»— que són en cursiva, quan han de ser impreses en lletra ordinària. I, finalment, en l'article 65, apartat 2, manca una paraula. Allà on diu «els crèdits a avalar tindran, com a única finalitat en el cas d'empreses, la de finançar operacions», ha de dir «en el cas d'empreses privades, la de finançar operacions». Tothom està d'acord en aquestes tres esmenes, eh? De manera, doncs, que anem a votar el text amb aquestes esmenes. *(El senyor Martín demana per parlar.)* El senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, el nostre Grup demana la votació fins a l'article 64, perquè volem la votació separada, senyor President, del 65, i després podríem tornar a votar tot el paquet que resta fins al 90.

El Sr. PRESIDENT: Ah, molt bé, molt bé. D'acord. Aleshores, doncs, d'acord amb la petició del Grup Socialista, anem a votar des de l'article 3 fins a l'article 64, inclòs.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Aquests articles, del 3 al 64, d'acord amb el text del Dictamen, han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Anem ara a votar l'article 65. En el seu conjunt, senyor Martín? *(El senyor Martín i Toval assenteix.)* En el seu conjunt, molt bé.

Els senyors i les senyores Diputats que estiguin d'acord amb l'article 65 del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article 65 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar, doncs, de l'article 66 i següents fins a l'article 90.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus. Perdó, fins a l'article 89. Fins al 89; el 90, no.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els articles 66 al 89 —aquest darrer inclòs— han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 90, apartat 1, hi ha una esmena del Grup de Centristes. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, més que per a defensar l'esmena, vam arribar a un atzucac a l'hora de la Comissió, respecte a un terme lingüístic. És clar, es van estar manejant diverses accepcions, per mirar de trobar quina era la més adequada al problema que havíem d'afrontar. El text original parlava de «via d'apressament». Semblava que aquest no era el terme adequat. Efectivament, en el debat de la Comissió varen sortir altres conceptes, vàrem estar manejant uns determinats textos de l'Institut d'Estudis Catalans, i, aleshores, encara que surten diferents paraules, com podria ser la paraula «apremi», la paraula pròpiament «apressament

Llista DSPCP

», la paraula «constrenyiment», o «destret», com després, també, recentment, els Serveis del Parlament ens han donat, nosaltres voldríem proposar, per tal de sortir i desembussar aquest tema, una esmena transaccional, a la qual jo ara donaré lectura i la qual lliuraré després a la Mesa, i si pogués ser acceptada per tots els Grups parlamentaris, per tal de trobar una solució que ens resultés, jo diria, al màxim de satisfactòria per a tots els Grups parlamentaris d'aquesta Casa, que consistiria a substituir exclusivament els dos mots que diuen «d'apressament» pels mots «de compulsió», amb la qual cosa crec que tenim un cert resultat transaccional satisfactori respecte a totes les posicions lingüístiques que els assessors d'aquesta Cambra, cadascun dels Grups parlamentaris i el mateix Institut d'Estudis Catalans ens diuen sobre això.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(El Sr. Martín i Toval demana per parlar.)* Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, una qüestió d'ordre, fent ús de l'article 101, apartat 2, del Reglament de la Cambra, que diu textualment que «durant el debat el President podrà admetre esmenes que tinguin com a finalitat de corregir errors o incorreccions tècniques, terminològiques o gramaticals», i entenent nosaltres que la qüestió plantejada pel Grup de Centristes, és feta amb raó, ja que es tracta de trobar la paraula, el mot que en català signifiqui el mateix que el *apremio* en castellà, i que quedi, per tant, clar des d'una perspectiva jurídico-administrativa el que volem dir en la Llei, nosaltres presentem una esmena gramatical que, seguint el criteri de l'Institut d'Estudis Catalans, digui «constrenyiment» en comptes de «via d'apremi» o qualsevol dels altres mots que es proposen, perquè entenem que, essent un tema gramatical *(remor de veus)*, el Parlament no ha de pronunciar-se en el fonamental, políticament, sobre el tema —i el pronunciament del Parlament és sempre polític, o hauria de ser sempre polític—, sinó, en tot cas, seguir en aquells aspectes tècnics el que els tècnics de reconeguda solvència a Catalunya ens puguin dir.

Nosaltres, per tant, presentem aquesta esmena gramatical: que digui en el text «constrenyiment», en comptes de «via d'apremi», senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Presidència interpreta que les dues esmenes —tant la que proposa el Grup Centrista com la que proposa el Grup Socialista— són esmenes gramaticals, i que, per tant, no cal, perquè siguin admeses, que siguin consultats tots els Grups parlamentaris. Aleshores, en aquest cas, evidentment, és molt difícil de dir què és més allunyat del Dictamen, si «compulsió» o «constrenyiment». *(Rialles.)* De manera que, en la impossibilitat —si no que hi ha algun suggeriment en aquest sentit d'algun dels senyors Diputats que ens pugui donar una raó—, si no tenim una raó per a apreciar que una cosa és més allunyada que l'altra, votaríem per ordre de presentació. *(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)* Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL *(de l'escó estant)*: Senyor President, tenint en compte que, al nostre entendre, l'esmena ha estat presentada pel Grup de Centristes, que és l'esmena inicial de «via d'apremi», i que la substitueixen per la «via de compulsió», i que la «via de constrenyiment», que és la que nosaltres, gramaticalment, proposem, malgrat que era prevista en el debat i en el tràmit, perquè hi havia dictamen sobre el tema, no ha estat posada sobre la taula, entenem que era perquè el Grup de Centristes entenia que era més allunyada del text que el que ens proposava. Per tant, entenem que el mateix Grup de Centristes, en no acceptar «constrenyiment», malgrat que ja era en els Dictàmens, entenia que era més allunyada —almenys de les seves posicions. Per tant, nosaltres entenem que «constrenyiment» era la més allunyada i la que s'havia de votar inicialment, senyor President.

(El senyor Capdevila demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Senyor President, no ho sé, potser es dóna més importància de la que té al tema plantejat pel senyor President, però entendríem que, tot i acceptant la interpretació de la Presidència, es tracta d'una esmena...

El Sr. PRESIDENT: Gramatical.

El Sr. CAPDEVILA: ...gramatical, no obstant, cal recordar a la Cambra que nosaltres teníem l'esmena presentada, i que, en tot cas, atenent aquesta transaccional, retirem la nostra esmena. Per tant, d'alguna manera, diria que érem doblement esmenants: transaccionalment i per l'esmena gramatical, com la interpreta el senyor President. Per tant, seguint també les indicacions del senyor President, acceptaríem que fos la nostra com a presentada en primer terme, i la primera a ser votada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: També hi hauria un altre criteri, que seria seguir l'ordre alfabètic. La que s'allunya més és «constrenyiment», però, en fi, jo crec que el criteri més adequat és el que hem indicat... Per tant, passem a votació l'esmena del Grup de Centristes, que diu de substituir les paraules «d'apressament» per «de compulsió».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 43 en contra i 48 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena gramatical que ha indicat verbalment el senyor Martín, de substitució d'«apremi» per «constrenyiment».

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat aprovada per 43 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

A la Disposició Transitòria Primera no hi ha cap esmena i podem, per tant, votar-la directament.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb la Disposició Transitòria Primera?

Perdó, anteriorment caldria votar el text de l'article 90; havíem votat l'esmena però no havíem votat el text. Excusin-me.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb el text de l'article 90, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article 90 ha estat aprovat, d'acord amb el text del Dictamen, amb la substitució de la paraula «d'apremi» per «de

Llista DSPCP

constrenyiment, per la unanimitat dels presents.

I passem ara a la Disposició Transitòria Primera a la qual no hi ha cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estan d'acord amb la Disposició Transitòria Primera, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Disposició Transitòria Primera ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Hi ha ara un vot particular, el vot particular número 1, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que proposa mantenir la Disposició Transitòria Segona en el text del projecte, que vindria a intercalar-se entre la Primera i la Segona en el text del Dictamen. Per a defensar-la, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(des de l'escó)*: Senyor President, des de l'escó mateix, només per a dir que retirem no només el vot particular número 1, sinó també el número 2.

El Sr. PRESIDENT: El número 2. Molt bé. Aleshores, retirats aquests vots particulars, número 1 i número 2, no hi ha cap esmena a les Disposicions Transitòries Segona, Tercera i Quarta, de manera que podem votar-les conjuntament.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Disposicions Transitòries Segona, Tercera i Quarta han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A la Disposició Transitòria Cinquena hi ha un vot particular, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que demana la supressió d'aquesta Disposició. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor ... Ah, perdó, no, aquest vot particular que figura en el text imprès del *Butlletí* va ser considerat no admissible a tràmit per la Mesa. Per tant, no existeix tampoc aquest vot particular i *(remor de veus)* la Disposició Transitòria Cinquena, per tant, no té esmena i podem passar a votar-la.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Disposició Transitòria Cinquena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Disposició Transitòria Cinquena ha quedat aprovada per 63 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Ara hi ha una esmena del Grup parlamentari de Centristes, proposant l'addició d'una Disposició Transitòria Sisena. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem mantingut davant el Ple aquesta esmena, que consistiria a introduir una Disposició Transitòria Sisena, per tal com, és clar, la Llei explica quines seran generalment les competències dels tribunals econòmico-administratius, el dia que la Generalitat els tingui, és a dir, limitades aquestes competències a entendre de les qüestions de fet i de dret que tinguin a veure, d'una banda, amb els tributs propis de la Generalitat, no els cedits de l'Estat ni els recàrrecs —que això continuarà essent competència específica dels tribunals econòmico-administratius estatals. I tenint en compte que els tribunals econòmico-administratius de la Generalitat també hauran de tenir com a fruit de les seves competències, traslladant aquí el contingut del que diu el Reial Decret legislatiu 1895/1980, del 12 de desembre, que no sols tenen aquests òrgans competències sobre els tributs propis de la Generalitat, sinó també sobre qualsevol altre tipus de qüestió de fet o de dret que tingui a veure amb matèries pressupostàries, amb matèries financeres, d'avals, de tresoreria i de despesa pública, tot això ens fa mantenir aquí aquesta esmena de naturalesa estrictament tècnica, que voldríem que la Cambra pogués acceptar. Però a la vegada demanaríem que es fes la votació respecte a l'admissió d'aquesta Transitòria Sisena, prescindint de les paraules que vénen a continuació d'«econòmico-administratius provincials », punt, acabant aquí l'esmena en el sentit de retirar la resta de les paraules, que diu «de les respectives delegacions del Ministerio de Hacienda», creient que això és una clarissima redundància respecte a la resta del text que nosaltres demanem que es passi a votació, que fóra exactament el que hi ha en el text del Dictamen de la Comissió, que diu: «Mentre no hagin estat creats els tribunals econòmico-administratius de la Generalitat, previstos en l'article tercer punt 3 de la present Llei, les actuacions corresponents es faran davant dels tribunals econòmico-administratius provincial». Tot això per tal d'evitar la producció del buit legislatiu, del buit per manca de defensa del ciutadà, per manca de defensa del contribuent, que la inexistència d'aquests òrgans econòmico-administratius de naturalesa provincials podrien transitòriament obrir aquest defecte amb què, si no, ens trobem en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, molt breument i des de l'escó mateix. Només per a dir —i el senyor Pedrós, això, ho coneix molt bé— que aquest és un tema que és perfectament regulable per decret, i que no cal que se'n faci esment en un projecte de llei; es pot regular aquest tema per decret, no cal que se'n faci esment amb una disposició transitòria d'una llei d'aquesta naturalesa. Nosaltres, d'això, n'estem absolutament convençuts, i la retirada d'aquesta frase final ens sembla que no modifica substancialment el contingut de la Disposició, i que, per tant, hem de continuar mantenint la mateixa posició que vam mantenir a la Comissió, que va ser d'oposar-nos a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena del Grup parlamentari de Centristes proposant l'addició d'una Disposició Transitòria Sisena, d'acord amb el text imprès i conjuntament amb el Dictamen, amb supressió de les darreres paraules, és a dir, de «les respectives delegacions del Ministerio de Hacienda».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 49 en contra i 47 abstencions.

Bé, ara ens queda per votar, i ja no hi ha cap més esmena ni vot particular, senyores i senyors Diputats, les dues Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei. Si no hi ha objecció proposo de votar conjuntament les dues Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei *(Pausa.)*.

Llista DSPCP

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Han quedat, doncs, aprovades les dues Disposicions Finals, l'Exposició de Motius i el Títol de la Llei, i amb això ha quedat aprovada, doncs, la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Voldria fer remarcar a les senyores i als senyors Diputats que, per coherència, la substitució de les paraules «d'apremi» per les paraules «de constrenyiment» entenem que s'ha de realitzar també en les altres parts del text on figurava aquesta expressió, i, en particular, en el..., millor dit, la substitució de «d'apressament» per «de constrenyiment», doncs, s'ha de realitzar en tot el text i, en particular, hem remarcat que hi és a l'article 13 i potser en algun altre article. Per coherència, doncs, es procedirà a aquesta substitució.

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia *(el senyor Martín i Toval demana per parlar.)* Explicació de vot. El senyor Armet, en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una breu explicació d'aquesta Llei. Aquesta Llei té una llarga història, és l'únic cas en què un projecte de llei presentat pel Consell Executiu és retirat perquè no assoleix una majoria en un dels temes cabdals que fa referència a l'aval de les empreses privades, per la qual cosa, si més no, podríem dir que és l'única llei en què, per dificultats tècnico-polítiques, l'estiu de l'any passat no es va arribar a un acord entre el Grup de Convergència i Unió i Centristes, i això obligà a la seva retirada.

En el si del debat de la Comissió s'introduïren moltes esmenes presentades tant pel Grup Socialista com per d'altres Grups parlamentaris, esmenes de tipus tècnic, esmenes de millora i esmenes dirigides fonamentalment al reforçament del paper d'aquest Parlament de Catalunya en relació amb el tema de finances públiques. És a dir, hi havia una concepció excessiva de l'Executiu o una prepotència de la Conselleria d'Economia i Finances en el si d'aquesta Llei, la qual cosa ha fet que en el si dels treballs de Comissió es regulés de forma correcta el control del Parlament sobretot en decisions importants.

Aquesta Llei pot venir qualificada des d'una perspectiva tècnica com una llei estrictament continuista, una còpia i adaptació de la Llei de l'Estat, amb els canvis pertinents en relació amb els organismes i amb les nomenclatures pertinents. Creiem que el Conell Executiu no ha fet un esforç imaginatiu, creiem que es continua en un conjunt de vicis tradicionals pel que fa al conjunt d'intervencions que aquesta Llei preveu, es continua amb la lògica de considerar que la funció interventora és una funció interventora *a priori*, es continua amb la lògica recelosa de l'Administració, es continua amb una lògica que s'inaugura en el segle XIX i continua fins al moment present. No fem cap tipus d'innovació important en aquesta Llei. Tots els nostres esforços han anat dirigits a racionalitzar-la, a donar-hi uns continguts tècnico-jurídics més perfilats, i aquest ha estat el nostre esforç.

Vull dir també amb tota claredat que avui s'ha suscitat en aquest Ple un debat que nosaltres no voldríem mai portar al Ple, que és una discussió sobre tema de llengua. Vam fer els esforços pertinents en el si de la Comissió perquè aquest tema no passés mai a votació. No és bo que el Parlament de Catalunya discuteixi sobre temes de llengua, i admetem que institucions autoritzades siguin en els seus dictàmens la guia o l'orientació dels textos legislatius pel que fa a qüestions de llengua. No fer-ho d'aquesta manera és incorrecte, i ens hem vist obligats a presentar una esmena transaccional que responia als criteris avalats per l'Institut d'Estudis Catalans, però creiem que és un mal procediment arribar a una discussió al Ple del Parlament que no vingui avalada per uns estudis previs que poden ser desenvolupats per la Comissió amb les consultes preceptives corresponents.

Al marge d'aquestes consideracions, de considerar que és una llei que no voldria qualificar d'anacrònica però sí que no deixa de ser una estricta còpia de la Llei pressupostària de l'Estat, aquesta Llei té unes carències importants des de la perspectiva que nosaltres consideràvem més important a assolir a curt termini, que era la regulació de l'empresa pública. Vàrem demanar que es portés una regulació de l'empresa pública a un any vista de l'aprovació d'aquesta Llei; es va poder establir un primer criteri del que s'entén per empresa vinculada de la Generalitat, es va avançar lleugerament en aquest criteri, però, indubtablement, un dels grans interrogants que tenim plantejats, que és el tema de l'empresa pública, no està regulat en el si d'aquesta Llei.

Preocupació fonamental dels socialistes per aquesta Llei: el tema dels avals. I ho direm amb tota claredat i contundència. Quan nosaltres discutim la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya estem en desacord amb el que és una política conjuntural d'aval a l'empresa privada. Expliquem per què donem raonaments específics, parlem de legislació comparada, diem que la institució nacional de Catalunya no pot ser avaladora de l'empresa privada, i, a més a més, els socialistes donem solucions com s'han donat en altres comunitats autònomes o en altres països. I parlem de la necessitat d'institucions interposades entre el que és l'essència nacional de Catalunya, constituïda per la Generalitat —President, Consell Executiu i Parlament—, Generalitat que no té patrimoni propi, i, per tant, Generalitat que no pot avalar l'empresa privada, i nosaltres, per tant, parlem de la creació d'uns instituts públics amb participació d'institucions financeres que puguin fer d'avaladors. Participació de capital públic amb coordinació amb les institucions financeres. En aquests temes, no ens n'hem sortit mai, no entenem per què el sector públic ha de fer una política d'aval directe quan no té patrimoni per respondre, i no entenem aquesta política de suport al sector privat, que nosaltres reconeixem, valorem i considerem necessari en una situació de crisi econòmica, però això cal fer-ho a través d'institucions interposades i no és la pròpia essència de les nostres institucions la que indubtablement es presenta com a avaladora.

Aquí s'ha adoptat una resolució a la Llei pel que fa al seu article 65, que assenyala clarament les possibilitats de donar avals a empreses públiques, assenyala clarament les possibilitats de donar segons avals a les empreses privades. Aquí no s'ha tingut present tot el conjunt de tuteles pel que fa als plans de viabilitat i pel que fa a l'acceptació de les centrals sindicals, en tant que pugui pressuposar aquest pla de viabilitat reducció de llocs de treball, que era un conjunt d'esmenes transaccionals per si podia progressar aquesta política atípica que la institució nacional de Catalunya donés avals a l'empresa privada. Per això hem votat nosaltres que no a l'article 65.

Llista DSPCP

I després ens trobem nosaltres amb una Disposició Transitòria Cinquena que entronitza per als exercicis 82, 83, 84, 85 i 86 el fet de poder avalar operacions de crèdit que les entitats creditores concedeixin a empreses privades, i es fixa un límit de 2 500 milions de pessetes. El que nosaltres podíem arribar a admetre des del punt de vista tècnic, no des dels aspectes de fons, és que es remetés a la llei de pressupostos de cadascun dels anys que, a partir d'una valoració de la conjuntura econòmica es pogués arbitrar una política determinada que donés un suport a l'empresa privada, no ho hauríem valorat bé, però almenys tècnicament hauria estat més correcte, des d'una llei introduïm el principi d'avals a l'empresa privada en el període 82-86. I se'ns donaran les raons que és el període transitori perquè les societats de garantia recíproca es posin en marxa, la qual cosa justifica que s'hagi de fer l'aval directament de la institució Generalitat a l'empresa privada. Hi havia solucions intermèdies, i si avui el Consell Executiu tingués força política i força econòmica per a coordinar allò que pot coordinar des del punt de vista d'Administració pública, distanciada del poder econòmic, institucions financeres de Catalunya com poden ser les Caixes d'Estalvis és indubtable que s'hauria pogut establir un institut mixt, participació pública-Caixes d'Estalvis, que hauria permès de diferenciar el que és la institució nacional de Catalunya —Generalitat— del que és aquest institut. Jo no sé si té força política o no en té, però el que sí que nosaltres sabem és que en aquest Projecte en concret no s'ha establert aquesta lògica, i considerem que en una Llei, important per a Catalunya, en la qual es dóna una sortida per via de disposició transitòria que emfasitza que sigui la mateixa institució nacional de Catalunya que pugui fer d'avaladora quan no té patrimoni propi, que no crea la necessària distància institucional entre el sector públic o institucions interposades, estem fent un garbuix de sector públic sector privat, estem creant unes distorsions importants per al futur de la nostra Administració, podem crear un desprestigi indubtable i una actitud discrecional en l'actuació de la Generalitat o del Consell Executiu de la Generalitat que no és bo, no és bo evidentment des d'una òptica de la reconstrucció nacional de Catalunya que té en compte, si més no, allò que es fa en tots els països mínimament civilitzats i que sabem distingir perfectament entre sector públic i sector privat.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat ha passat ja llargament del seu temps.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President, acabo i sintetitzo dient que en aquesta Llei hi hem col·laborat tots, a partir d'un esquema que era un esquema continuista, que en la Llei s'han pogut establir millores, que nosaltres estem en profund desacord amb la política que s'aprova d'aval a les empreses privades per la forma com es materialitza, i que quedi molt clar que el Grup Socialista defensa com ningú les empreses petites, mitjanes i grans que estiguin en processos de reestructuració i que sigui necessari per tant el fet de plantejar-se un pla de viabilitat, i que d'una forma o d'una altra s'autoritza amb un text legislatiu una confusió de l'actuació del sector públic i del sector privat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Hortalà pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, havent-se aprovat aquesta Llei de Finances Públiques, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya voldria remarcar, en primer lloc, que aquesta aprovació ha estat subjecta a un tràmit, a un procés més aviat complex, irregular. Irregular per la llarga durada. Efectivament, el primer projecte es va presentar el 30 de desembre de 1980 i es va publicar en el *Butlletí* 18. Va seguir el tràmit reglamentari corresponent, i el dia 5 de juny del 81 el Govern va retirar aquesta Llei, que publicà en el *Butlletí* número 32. Durant el debat de política general, i entre les resolucions corresponents, a instàncies del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta Cambra es va votar una resolució mitjançant la qual abans d'acabar-se l'any de 1981 el Govern havia de tornar a presentar un projecte de llei de finances públiques perquè fos debatuda al Parlament de Catalunya. Així es va fer el 21 de desembre del 81 i es va publicar en el *Butlletí* 61. Des d'aquella data fins avui, aquest Projecte novament ha estat en discussió, i avui com és notori i palès, ha estat aprovat.

La posició del Grup d'Esquerra Republicana davant d'aquesta aprovació, que entenem que és positiva i ens alegra el resultat final, convé matisar-la en aquests aspectes, perquè la nostra posició en tot aquest debat, el primer i el segon, atesos els dos períodes de presentació, ha estat substantivament lligat a la concepció que el nostre Grup parlamentari té de l'ordenació del marc financer a Catalunya d'acord amb les prerrogatives que li concedeix l'Estatut.

I, en aquest sentit, nosaltres entenem que hi ha tres fronts, tres direccions per on cal endegar la tasca legislativa. El primer, de caràcter operatiu, que és la discussió anual sobre el pressupost i, subsidiàriament, sobre les qüestions de valoracions. Però, a més a més, dues altres vies d'actuació, una substantivament institucional, que és la Llei de Sindicatura de Comptes, i una altra, una altra actuació en un marc funcional, que justament el vesteixen la Llei de Patrimoni ja aprovada i aquesta Llei de Finances Públiques. Per això vàrem insistir al seu dia en la necessitat que el Consell Executiu tornés a presentar a aquesta Cambra la Llei de Finances Públiques per al seu debat i al seu moment, si esqueia, per a la seva aprovació.

Concretament, el Grup d'Esquerra Republicana va mantenir com a criteris substantius per a l'orientació del corresponent Projecte de Llei dos punts bàsics. D'un costat, deixant a part consideracions que es poden fer més endavant, més que de consolidació, d'ampliació del marc financer bàsic, va considerar aquests dos criteris. En primer lloc, reforçar els mecanismes, dins l'àmbit del Projecte de Llei, reforçar els mecanismes de vigilància i control que pel que fa a l'activitat financera creiem que corresponen al Parlament. Per això vàrem presentar tot un conjunt d'articles addicionals sobre l'ordenació pressupostària, sobre la informació a aquesta Cambra i en definitiva sobre la conveniència d'una més àmplia preparació en la tasca específicament del pressupost. Aquest era el primer criteri, reforçar els mecanismes de vigilància i control, a càrrec del Parlament de l'activitat financera de Catalunya.

El segon criteri era una qüestió més estrictament tècnica, era reforçar, d'acord amb la legislació que regia a l'Estat i que tenia la seva consolidació dins del Dret comparat, tots els mecanismes de la intervenció. Perquè, tal com es va presentar inicialment el Projecte de Llei, els mecanismes d'intervenció no

Llista DSPCP

tenien aquelles disposicions —que nosaltres en forma d'articles addicionals vàrem presentar—, que reforcessin tot el que podia ser de discrepàncies entre l'organisme estrictament interventor i les actuacions més o menys reglades dins d'un marc convencional del mateix Consell Executiu i dels organismes autònoms, que en aquest cas podien tenir dependència interventora pel que fa a l'organisme concret de la Generalitat del Govern de Catalunya.

En definitiva, es tractava de reforçar aquesta intervenció però sense minvar l'agilitat que tot procés d'intervenció, una intervenció apriorística com és la que fixa la Llei, introdueix a les tasques normals del funcionament econòmico-financer; en aquest cas el Govern de Catalunya, però en general de qualsevol tipus de Govern que estigui subjecte a una intervenció d'aquesta naturalesa.

Fet i fet, aquests criteris han estat incorporats a bastament a la Llei, i nosaltres ens en congratulem. Ens en congratulem perquè creiem que això és bo per a anar bastint les bases institucionals —en aquest cas, financeres— de l'autogovern de Catalunya, i ens en congratulem, en definitiva, fent números, perquè, a aquesta Llei que darrerament ha resultat de noranta articles, nosaltres hi vàrem presentar vint-i-cinc esmenes al llarg de tot el procés.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat també del seu temps.

El Sr. HORTALÀ: Ara acabo, senyor President. D'aquestes vint-i-cinc esmenes, quinze varen ser acceptades, tres han estat retirades, tres varen decaure i quatre han estat admeses per via transaccional. En definitiva, creiem que la incidència, l'aportació de l'Esquerra —d'acord amb els nostres principis, amb els nostres criteris— a aquesta Llei ha estat important, i, només per significar-ho, voldria recordar a aquesta Cambra l'opinió escrita d'un il·lustre Diputat, competent Diputat, que, periòdicament, escriu a un diari de llengua catalana, en la qual es reconeixia el mèrit i la incidència d'Esquerra en la formulació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Maties Vives, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, esperant que el senyor President no ens hagi de cridar l'atenció per passar-nos del temps que està establert en el Reglament i per a entrar, no tant en la discussió —com acostuma a succeir en aquesta Cambra— sobre problemes de paternitat amb lleis que són o que tenen un contingut fonamentalment tècnic, sinó per a fer un seguit de consideracions que ha argumentat el nostre vot al llarg de tot el text articulat.

Per començar, direm que, efectivament, aquesta és una llei que s'ha redactat en dos temps, però no ens enganyem, no tant per avatars del conjunt de la Llei, sinó exclusivament per un dels aspectes que estan continguts en la Llei de Finances Públiques: el tema tan portat, tornat a treure i tornat a portar a aquest Parlament, dels primers avals. Es tracta, en definitiva, d'una llei que, efectivament, en la seva component tècnica manté fil per randa, en fotocòpia més o menys afortunada, la traducció de la legislació de l'Estat, però es tracta d'una llei que entenem que, pel fet de ser fonamentalment tècnica, pot ser una llei que perduri en el conjunt de Catalunya. És per això que ens interessa fer esment especial dels tres grans aspectes polítics que, al nostre criteri, conformaven l'actuació del Grup parlamentari del PSU al seu entorn.

En primer lloc, el paper del Parlament, que enteníem que era un paper que quedava per sota de les possibilitats i de les necessitats reals en el primer projecte, paper que anava incrementat en el segon i paper que, finalment, s'ha vist més rellançat en el text definitiu, de la qual cosa el nostre Grup parlamentari s'alegra.

Segon tema important: evidentment, el tema dels avals i la defensa del patrimoni dels recursos del mateix prestigi de la Generalitat de Catalunya. I entenem que aquest és un tema mal resolt, que és un tema que s'ha resolt de forma vergonyosa, que és un tema que, en definitiva, porta a ratificar la nostra opinió que el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha col·locat els seus interessos de partit per davant dels seus interessos d'institució en aquest tema concret i puntual, que el Grup parlamentari de Centristes ha seguit amb la seva política del «no però sí», del «sí però no» per acabar votant a canvi de no se sap massa bé què i que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, en definitiva —com quasi sempre en aquests temes conflictius—, no ha dit res però ha votat amb el Govern lligat de peus i mans.

Al nostre entendre, la solució que es dóna a la Transitòria Cinquena en aquest tema, possibilitant la concessió de primers avals fins a l'any 86, és una solució que no s'entén, es miri des d'on es miri. Es podrà argumentar que es fa per estimular les societats de garantia recíproca i, després, ja ho arreglarem. Algú podrà pensar que es tracta d'una hàbil maniobra per a mantenir aquests primers avals fins a dos anys després del 1984, i, en funció dels resultats electorals que es puguin donar previsiblement llavors, actuar en conseqüència modificant la llei o, pel contrari, mantenint-la en funció de qui ostenti el Consell Executiu de la Generalitat.

I es tracta, en definitiva, al nostre entendre, d'una solució no ja poc imaginativa, sinó d'una solució fonamentalment provinciana, sense cap connotació pejorativa per al mot, i de manca, en definitiva, de visió per a enfocar un tema, al qual s'havien ofert, en aquesta Llei i en la de Pressupostos, solucions alternatives i intermèdies que podrien resoldre'l molt millor.

I, finalment, parlant —o entrant en aquest capítol obligat d'explicació de vot— de quines són les aportaciones que cada Grup parlamentari considera que són importants, que ha fet en tal o tal llei, vull apuntar simplement davant del Ple de la Cambra que el nostre Grup té l'orgull d'haver col·locat a la consideració —i d'haver estat ben rebut per tots els Grups parlamentaris— el tema de les empreses vinculades, que entenem que és un pas endavant de cara a la configuració de l'Estatut de l'Empresa Pública, que defineix amb molta més claredat tot el que fa referència al sector públic de Catalunya, que eixampla el ventall de presència de la Generalitat i que dibuixa la necessitat que el programa d'actuació i inversions d'aquestes hagi de ser discutit, aprovat, publicat en el *Diari Oficial* amb objectius, mitjançant conveni i que, en definitiva, eixampla tot el que és la capacitat de control que aquest Parlament —i, per representació del poble de Catalunya, els mateixos senyors Di-

Llista DSPCP

putats— pot tenir, sobretot pel que fa referència al contingut econòmico-financer del Consell Executiu i del conjunt de les finances públiques de Catalunya.

Per tant, que quedi constància que entenem —i sense entrar en les motivacions tècniques, com pot haver fet algun altre Grup parlamentari, en el terreny estricte de la consideració política— com a important el pas endavant en la configuració i definició de les empreses vinculades, tranquil, relaxat, aprovat justet el paper del Parlament en aquesta Llei i, evidentment, suspesa en tot el que fa referència al tema dels avals que, no ens enganyem, és un tema que continuarà pendent en aquesta Cambra i amb el qual ens tornarem a trobar a la primera oportunitat que tinguem mentre el Govern sigui el Govern que hi ha en aquest moment, les majories les que hi ha en aquest moment, i els dubtes de cada Grup parlamentari es vagin accentuant davant de previsions, davant de possibles enfrontaments, siguin electorals, siguin del tipus que siguin, en el conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Pedrós, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, aquí veig que hi ha una posició generalitzada que la Llei, que no és de patrimoni, però que és patrimoni de tots els Grups parlamentaris... Jo crec que, d'una manera correcta, es pot anticipar que la manera especial com s'ha produït l'aprovació d'aquesta Llei a través de dues passades seguides al llarg de la Comissió —la retirada, en el primer cas, i la portada, en el segon, i després m'ocuparé del tema de la retirada i de com queda definitivament— ens ve a dir que hem aconseguit avançar en el terreny de l'ordenació de les finances públiques a Catalunya d'una manera satisfactòria. Discrepo del que alguns col·legues meus, que m'han precedit en l'ús de la paraula, han dit respecte al fet que la llei no és res més que la traducció al català de la Llei General Pressupostària de l'Estat, del 4 de gener del 77. Aquesta Llei —encara que l'altra és moderna— és força més moderna, i, a més, és una Llei molt més progressiva. Naturalment que havia de ser una Llei molt més progressiva, perquè s'ha fet en un medi democràtic que no tenia la Llei General Pressupostària a nivell de l'Estat. I el fet que sigui realment progressiva és perquè aquesta Llei ha vingut i surt d'una manera matisada, però important. Pensem en l'equilibri de part del Parlament, restringint algunes d'aquelles posicions que el Consell Executiu volia posar —com és lògic que tot Govern vulgui posar sobre la taula—, però, en definitiva, surt d'una Llei que garanteix —perquè així s'ha produït en augmentar el control del Parlament— el control últim de les finances públiques de Catalunya de part d'aquest Parlament. I aquest és un tema important que hem aconseguit entre tots els qui hem estat treballant en la confecció d'aquesta Llei a partir dels dos projectes següents que ens ha enviat el Consell Executiu.

Potser sorprendrà les persones que ens escoltin, que no hagin estat involucrades dins de la tasca realitzada per a l'aprovació d'aquest text legal, que el debat avui sigui curt; el debat, avui, és curt perquè, després del primer projecte de llei, el segon ja va ser —jo diria— un projecte de llei fet per totes les forces polítiques presents en aquest Parlament, al qual es van incorporar moltes esmenes de tothom, de la primera vegada a la segona, la qual cosa va evitar la possibilitat que en féssim moltes després. Algú ha fet aquí alguna referència estadística a les que en la segona etapa —la primera té menys interès— vàrem presentar nosaltres; el Grup parlamentari de Centristes-UCD va presentar vint-i-tres esmenes, vint-i-una de les quals varen ser incorporades en el text que aquí s'ha acabat d'aprovar, en van quedar dues, una d'elles de naturalesa merament lingüística —tema en el qual no ens fem especialment forts. En definitiva, avui hem plantejat una transacció, la transacció no ha prosperat; l'altra modalitat no ha rebut el vot advers nostre tampoc, ens hem abstingut; ja ens semblava bé. El que passa és que no hi ha unanimitat en els llocs tècnics respecte quina és la paraula adequada. Jo diria que l'òptima no la tenim ningú, la que ha sortit no és dolenta, però tampoc no és millor ni pitjor que algunes altres alternatives que aquí s'han vist. L'altra esmena nostra, que definitivament no ha prosperat —l'única, jo podria dir—, creiem que és una mancança tècnica, potser no greu, però sí una mancança tècnica d'aquest projecte de llei, que, hi insisteixo, deixa un buit legislatiu que suposo que entre tots intentarem resoldre ràpidament, però hi ha des d'avui un buit legislatiu en aquesta Llei, que nosaltres volíem esmenar mitjançant la Disposició Transitòria.

Després de dir tot això, hi ha un punt que a l'hora de la primera polèmica, de la primera discussió en el si de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost d'aquest Parlament, el nostre Grup parlamentari va plantejar amb un cert vigor, vigor que després no hem reiterat, però ens queda algun lleuger dubte. I aquest dubte es refereix al fet que els articles 87 a 90 d'aquest Projecte de Llei diuen respecte a les responsabilitats. Nosaltres plantegem que hi ha el dubte perquè, encara que aquest tema de responsabilitats estigui tractat d'una manera bastant semblant a com està tractat en la Ley General Presupuestaria, títol setè, articles 140-146, no és menys cert que, possiblement, la millor posició respecte a això hauria estat prescindir dels quatre articles que parlen de la responsabilitat perquè —i sempre estem amb aquests dubtes o amb aquests riscos, i plantegem aquest dubte com a mínim dubte raonable, donat que el paràgraf 18 del punt 1 de l'article 149 de la Constitució estableix que és l'Estat qui té competència exclusiva pel que fa a establir el sistema de responsabilitats en totes les administracions públiques, i nosaltres ens hem aventurat a legislar respecte a això— podria ser que la Llei tingués algun problema en aquesta direcció —nosaltres no voldríem que fos així. En definitiva, aquest és un dubte important que voldria posar a l'abast de totes les senyores i tots els senyors Diputats.

El tractament de tot el text és realment modern, complet, progressiu —ja hem dit per què. Hi ha un punt que ens va crear a tots el problema d'haver de fer una segona presentació del projecte de llei, que s'ha resolt d'una manera transitòria. Des de la nostra òptica, s'ha resolt d'una manera transitòria. M'estic referint al tema ja tan debatut dels avals, i, és clar que en cada llei de pressupostos anual quan anem a concretar què es fa amb el primer, amb el segon aval i com s'instrumenta això, hi tornarà a haver un debat sobre la matèria. Però jo voldria dir que nosaltres vàrem oferir una solució a l'embús que teníem en la primera redacció del projecte de llei, embús que crec que vàrem desembussar de l'única manera possible, de la manera realment possible que ara com ara es pot resoldre aquest tema, que és estant en contra, com a caràcter perma-

Llista DSPCP

nent, de la possibilitat que, amb caire de permanència, la Generalitat presti un primer aval a empreses privades; en canvi, s'ha de ser raonable en el sentit que necessitem una determinada instrumentació per a resoldre aquest tema millorant el text —jo he d'assenyalar que en el paràgraf dos de l'article 65 del projecte de llei de la Llei que ja hem aprovat, és clar que es fixen una sèrie de cauteles respecte a la viabilitat que ha de produir-se en els estudis i els esbrinaments respecte als projectes de concessió de primer aval a empreses privades individualitzades o a subsectors o sectors econòmics que plantegin aquest tema—, i, és clar que també amb les ganes de resoldre el tema, no aquí, però sí d'una manera ben específica en les nostres esmenes, a la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 82 es va introduir el que era una novetat —cap altre Grup no va tractar el tema en aquesta direcció— de fer el que —com ens deia el portaveu econòmic del Grup Socialista— estan fent les altres comunitats autònomes arreu d'Espanya, consistent a fomentar la creació, el desenvolupament, la millora i la capacitat d'actuació de societats de garantia recíproca, mitjançant acordar-li considerables dotacions pressupostàries que permetin d'endegar parcialment la solució d'aquest tema en aquesta línia. És clar que això no és l'òptim, però la política —recordem-ho— sempre és l'art del possible. Creiem sinceramente que no hi ha una altra possibilitat, ara com ara, i és clar que, encara que la Disposició Transitòria Sisena que finalment apareix en aquest Projecte de Llei parli d'una durada temporal bastant considerable perquè la Generalitat pugui exercitar, a través de la CARIC, la concessió de primers avals, amb totes les característiques i amb totes les precaucions que apareixen en el paràgraf segon i següents de l'article 65 d'aquesta Llei, en aquest moment no podem prejutjar quina serà la posició concreta i específica que cada un dels Grups parlamentaris —i concretament el nostre— tindrà respecte al tema de la quantia dels primers avals en cada un dels exercicis successius del pressupost de la Generalitat, perquè això serà en funció del coneixement del seguiment molt acurat que farem, tant de l'actuació del CARIC, com dels resultats i de la potència que vagin adquirint les societats de garanties recíproques, en el sentit d'intentar afavorir els processos de finançament, fonamentalment d'empreses petites i mitjanes a Catalunya, perquè entenem que les altres ja tenen els seus mitjans peculiars de finançament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat també considerablement del seu temps.

El Sr. PEDRÓS: Només anava a dir moltes gràcies per la seva amable atenció. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ah, moltes gràcies. Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Projecte de Llei que acabem d'aprovar ha aconseguit —i és evident— un altíssim grau de consens, i tractant-se d'una llei de tanta transcendència i importància, cal que ens en congratulem.

Em sembla que en aquest cas, això no és gens estrany, perquè la Llei ha passat dues vegades per Comissió, ja que, tal com s'ha dit repetides vegades, en un moment determinat va ser retirada abans de passar al Ple.

Aquells problemes que en van ocasionar la retirada han estat resolts, però en aquest llarg procés s'hi han incorporat molts dels aspectes defensats pels diversos Grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Això ha estat possible —aquesta incorporació— perquè en tots els casos d'incorporació es tractava clarament de o bé millores tècniques, o bé de precisions que no contradeien de cap manera, que no contradeien la filosofia de base del Projecte.

Concretament, de les cent vint-i-vuit esmenes presentades en el primer Projecte, se n'incorporaren cinquanta-nou en el segon, i de les quaranta-sis presentades al segon, se n'incorporen vint-i-quatre. En aquest punt no puc deixar de fer dos incisos molt breus. Al Grup Socialista els vull dir: senyors socialistes, si tan defectuosa és la Llei, per què no mantenien esmenes per al Ple? És que no tenien prou força política, o és que se'n van descuidar? En qualsevol dels dos casos, molt greu. Al Grup comunista li haig de dir el mateix. Si tants problemes hi ha, si tants problemes hi ha, no es poden fer acusacions com les que s'han fet quan es parteix d'una posició en la qual no s'han presentat esmenes. Per manca de força política? Per descuit?

Una altra observació al Grup Socialista. Vostès parlen d'imaginació i d'innovació. Mirin, quan vostès innoven, resulta que la innovació pot costar 21 000 milions a Catalunya *(Remor de veus.)* A pesar de tot això, malgrat tot això, hi ha hagut un ampli concert, però davant d'aquest ampli concert veiem una nota, al nostre entendre desafinada, que és la contumàcia d'alguns Grups oposant-se a la possibilitat que la Generalitat pugui fer primers avals ni que sigui temporalment. No es tracta ara de reproduir els sòlids i clars arguments a favor d'aquesta possibilitat, que van ser exposats en el debat de la Llei de Pressupost pel Diputat senyor Vallvé, del meu Grup parlamentari, però sí que cal dir que els Grups que hem donat suport a aquesta possibilitat hem estat plenament coherents, no només amb la necessitat d'ajudar a pal·liar la crisi econòmica amb una tècnica més estesa arreu del món del que alguns ens han volgut fer creure, fins i tot en països tan avançats com els Estats Units —recordin els senyors Diputats les actuacions de l'Small Bussiness Administration—, sinó que, finalment, s'ha trobat una fórmula que coordina això, coordina aquesta necessitat amb el també necessari i desitjable desenvolupament de les societats de garantia recíproca.

Aquesta oposició insistent, per a nosaltres és inexplicable totalment des d'unes coordenades de racionalitat, i només la podem atribuir a un intent polític —no tècnic, polític— de tallar possibilitats al Consell Executiu d'incidència sobre un problema tan important com és la crisi econòmica. Ens felicitem, malgrat tot, de les solucions assolides i del resultat final, que creiem que és el d'una llei bona, útil, que pot durar molts anys, que segurament durarà molts anys, i que és decididament una contribució important al procés de reconstrucció institucional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà

El Sr. PRESIDENT: Acabades les explicacions de vot,

Llista DSPCP

passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà. Aquesta Proposició de Llei ha estat presentada conjuntament per tots els Grups parlamentaris.

No escau, en aquest cas, la lectura del criteri del Govern, perquè no l'ha manifestat, i passem, doncs, directament al debat. Entenem, però, que, si tots els Grups parlamentaris han presentat la Proposició, és segurament sobrer un torn a favor i un torn en contra i el posicionament dels Grups. De manera que, a part que aquests podran, en l'explicació de vot, explicar les seves posicions, pregunto ja directament a la Cambra si pren o no en consideració la Proposició.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que es posin dempeus.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per la totalitat dels presents.

Passem ara, doncs, a les explicacions de vot. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de tothom és coneguda la manera com, en línies generals, ha estat maltractada la nostra riquesa paisatgística durant el temps de la dictadura. Creiem que, qui més qui menys tots els qui estem aquí, en un moment o altre, hem sentit una espècie de calfred d'indignació en veure com els nostres paisatges es malbarataven per egoismes personals o per desconeixements de la realitat i necessitats del país.

La bellesa de la nostra terra ha estat i és un lògic atractiu per a tots aquells qui cerquen un lloc de repòs complet. El nostre clima, la nostra natura ofereixen les condicions requerides per a obtenir aquest repòs. No és, doncs, sorprenent, que sobre el nostre territori i, d'una manera especial, sobre la nostra costa —i encara més sobre la nostra Costa Brava— s'hagi bolcat tot un allau de gent delerosa de fruir de la seva bellesa. Però aquesta entrada de gent i de riquesa ha tingut també la seva contrapartida. Aquesta demanda massiva del nostre territori ha despertat un mercat que, pel fet de no ser ben regulat, no ha tingut cap altre objectiu que un guany financer, i no ha tingut, tampoc, escrúpols, moltes vegades, per a ubicar construccions en llocs inadequats, o de dimensions també inadequades, que han fet malbé el paisatge o que han implicat canvis en les condicions del sòl que afectaven reserves d'espècies naturals —flora i fauna— que sobreviuen encara en llocs ben determinats i que són punts de repòs per a certes aus migratòries a les quals les variants climatològiques obliguen a canviar d'hàbitat d'una manera regular i cíclica.

Precisament en la nostra plana empordanesa hi ha els cursos d'uns rius, el Tet, el Fluvià, el Muga i el Ter, que en alguns llocs del seu curs i en les seves desembocadures donen lloc a aiguamolls lacustres on la torba ha donat naixença a la flora necessària per al desenvolupament d'espècies zoològiques, insectes, predadors i batracis que constitueixen un sistema de fauna i flora excepcional que no podem deixar de conservar, i que, per tant, no podem fer desaparèixer. Hi ha uns elements clau, també, a més a més, per a l'hàbitat i la nutrició de les aus migratòries de què hem parlat abans.

Tot això contribueix al manteniment d'unes condicions d'humitat i de calor que, altrament, són les condicions climatològiques que es necessiten per a assegurar la cura de totes aquestes condicions biològiques que, altrament, si no les tenim en compte, entrarien en un procés invers, o sigui que entrarien en un procés de desertització i s'acabarien, evidentment, encara que ens quedaria la propietat de tots aquests immobles, d'aquestes grans construccions de ciment, però, havent fet malbé el paisatge, totes aquestes coses no tindrien acceptació en l'oferta que en podríem fer, i acabarien, finalment, amb aquesta gallina dels ous d'or que significa l'activitat turística que tant necessitem per a la nostra economia.

De tota manera, la protecció d'aquests paratges no és d'ara. Ja l'any 1972 es va iniciar, per decret, la protecció d'aquests paratges amb el nom de «Paratges pintorescos». Després també ha estat demanada la seva protecció per entitats interministerials com el CIMA i ICONA, i —no cal dir-ho— també ha intervingut en la seva demanda la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura, i, evidentment, hi han influït molt els grups d'excursionistes, d'ecologistes, de gent del nostre país que ho han demanat d'una forma reiterada i constant, a la qual s'han sumat biòlegs, professors, i sobretot —i més encara— la gent de les nostres comarques afectades, que en aquest moment ens miren i ens demanen que legislem una normativa que garanteixi aquesta riquesa natural, que és patrimoni de tot Catalunya.

En el tràmit d'aquesta Llei, el nostre Grup parlamentari havia presentat unes esmenes que foren discutides en la Ponència —després varen passar a la Comissió— i que, en estar assumides i representades en l'actual Dictamen, les senyores i els senyors Diputats comprendran que nosaltres votarem favorablement aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per a explicació de vot, en nom del Grup Socialista? *(Pausa.)* El Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és la segona vegada que pujo a aquesta tribuna per tal d'aconseguir que el Parlament —a través d'una llei— protegeixi un espai natural. Al seu dia ho vàrem fer per la zona volcànica de la Garrotxa. Avui ho fem per una altra àrea que nosaltres creiem que necessita l'acció parlamentària de protecció.

Per als socialistes, demanar la protecció d'aquesta zona no ve d'ara. Ja el dia 23 de desembre de l'any 80, aquest Parlament va aprovar una Proposició no de Llei presentada pel nostre Grup, que sollicitava l'acció protectora de la zona volcànica de la Garrotxa, d'altres espais naturals del nostre país, entre els que s'especificaven, concretament, els aiguamolls de l'Empordà.

El company del nostre Grup, el Diputat Esteve Tomàs, va preguntar al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques les causes en el retard de la redacció dels plans de protecció d'aquesta zona singular, rebent una resposta que nosaltres entenem parcial del Conseller, que se cenyia a una zona important però puntual, dels mateixos aiguamolls.

Volem remarcar que, una vegada més, ha hagut de ser la iniciativa popular d'una sèrie de persones sensibles a la protecció d'aquesta zona, que ha hagut d'impulsar aquesta acció parla-

Llista DSPCP

mentària pel retard del Govern de la Generalitat en complir la Proposició de Llei esmentada, aprovada fa un any i mig. La Proposició de Llei que hem presentat tots els Grups vol significar —o volem que signifiqui— la protecció definitiva d'un dels pocs llocs encara salvables de la nostra costa, i, molt concretament, els aiguamolls i les llacunes que hi ha des de Pals fins a Roses.

A través de la declaració de Paratge Natural d'Interès Nacional i de Reserves Integrals, es protegeixen aproximadament unes 6 800 Ha. Voldria llegir una part, un parell de paràgrafs curts, de l'Exposició de Motius d'aquesta Llei per tal d'il·lustrar els senyors Diputats sobre la necessitat d'aquesta Llei.

L'Exposició de Motius, en algun dels seus paràgrafs, diu el següent:

«El clam de petició popular exigeix la definitiva protecció dels aiguamolls empordanesos davant el perill que suposa la seva urbanització, les conseqüències de la qual serien una major densificació del litoral mancat d'espais lliures i el trasbalsament de tots els ecosistemes del sector, essent els marjals els guardians d'un equilibri ancestral, assolit al llarg de molts segles, pel que fa al règim humit de la comarca i a la seves reserves d'aigua dolça i l'aqüífer que s'estén entre els rius Fluvià i Muga, així com pel que fa a tot un sistema de fauna i flora excepcionals.

»L'objectiu, doncs, d'aquesta Llei és la de conservar i protegir els últims aiguamolls empordanesos —sense els quals la comarca perd la identitat i perd bellesa—, per tal de destinar-los a finalitats educatives, científiques, recreatives, culturals, turístiques o sòcio-econòmiques, segons els casos. S'hi podran, però, mantenir les activitats actuals dels sectors primaris, si bé controlant aquells aspectes que poguessin deteriorar el medi. En aquest sentit la present Llei, en protegir l'entorn dels estanys, protegeix els interessos de la pagesia de l'Empordà.»

Quant a l'articulat de la Llei, podríem indicar que es basa en la Llei de la Zona Volcànica que, d'acord amb els criteris del Consell Consultiu, el qual em permeto de felicitar, ha fet possible una llei a la qual no s'ha presentat recurs d'inconstitucionalitat.

Voldria, en nom del meu Grup, agrair la iniciativa de la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural, també de DEPANA, i concretament, dels Grups de Defensa dels Aiguamolls, integrada a IADEN. Aquest país, creiem nosaltres, serà ric en la mesura que sàpiga valorar el treball positiu d'aquestes entitats.

També voldria remarcar el suport a aquesta iniciativa parlamentària que hem observat en la majoria d'ajuntaments de la zona que hem consultat. Com a exemple, citaré que en algun municipi se'ns va demanar l'ampliació de la zona a protegir. Esperem que el treball a Ponència i en Comissió perfeccioni amb rapidesa el text d'aquesta Llei i que puguem ben aviat presentar-la en aquest Ple per a la seva aprovació definitiva.

Finalment, senyor President, senyores i senyors Diputats, en votar afirmativament la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, ho hem fet amb la il·lusió de col·laborar en la salvaguarda d'un espai natural del nostre país, que serà patrimoni no només dels empordanesos sinó de tot Catalunya, de tot l'Estat. Però també ho fem amb una certa preocupació quan veiem que una llei aprovada fa més de quatre mesos per aquest Parlament, com és la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, no ha significat encara cap millora perquè no s'aplica. Per això hem presentat una interpel·lació que, pels tràmits parlamentaris, es veurà el setembre, i el nostre Grup té confiança, vol tenir la confiança i l'esperança de poder-la retirar abans de defensar-la en el Ple.

Per això agraeixo a les senyores i als senyors Diputats el seu vot afirmatiu a la presa en consideració de la Proposició de Llei que hem fet avui i, al seu dia, si fos necessari, ja exigirem el compliment al Govern.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Marià Lorca, pel Grup de Centristes.

El Sr. LORCA: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, com ja sabeu, el nostre Grup va avalar amb la seva signatura la presentació d'aquesta Proposició de Llei i avui hem votat afirmativament en coherència amb la posició assumida pels Centristes i pels diferents governs de la UCD de defensar la protecció d'aquests paratges empordanesos.

Ara bé, el fet que estiguem d'acord amb l'esperit de la necessitat que es reguli aquesta protecció no vol pas dir, ho repeteixo, que estiguem plenament d'acord amb el contingut d'aquesta Proposició presentada per les entitats ecologistes, ja que considerem que aquesta és molt millorable en la seva tramitació parlamentària, per tal com té una sèrie de deficiències que entenem que són esmenables i, en aquest sentit, val a dir que nosaltres, els Centristes, en contacte amb la gent de la zona afectada, estem estudiant conjuntament una sèrie d'esmenes destinades a millorar l'esmentada Proposició.

Els problemes que comporta la Proposició de Llei dels Aiguamolls, a la nostra manera de veure, es poden agrupar en tres grans blocs diferents; un, de caire econòmic: tema del possible cost de la Llei quant a indemnitzacions i expropiacions; també tema del cost econòmic del manteniment de la protecció dels aiguamolls. L'altre és de caire jurídic: tema de la prelació d'aquesta Llei, una vegada aprovada, respecte a la recent sentència del Tribunal Suprem favorable a la urbanització de la zona de Port Llevant. I el darrer, de caire polític, i el tema polític és: tema de la composició de l'anomenada Junta de Protecció dels Aiguamolls. Us avanço que serà en aquest sentit que aniran orientades les esmenes del nostre Grup.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat...

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: El Diputat senyor Medir.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la nostra explicació de vot realment podria ser la lectura textual de l'Exposició de Motius de la Proposició de Llei que acabem de prendre en consideració, atès que conté per si sola suficients elements per a inclinar-se favorablement en aquesta presa en consideració.

De tota manera, per això, el nostre Grup té raons més de profunditat, més de filosofia de concepció política sobre el que és avui dia la protecció de la natura, la gestió del territori, que ens han inclinat també i ens han fet posar de la part dels qui hem votat afirmativament aquesta presa en consideració.

Llista DSPCP

Aquesta Llei conté tota una sèrie de mesures que en aquest Parlament no són noves, efectivament; no és nova la base jurídica sobre la qual recolza, la Llei 15/75 d'Espais Naturals; no són noves les figures jurídiques que es trien, la declaració de paratges i de reserves, essent la zona de reserva la de protecció més intensiva; no són nous els objectius que textualment figuren a la Llei, la protecció de la flora, de la fauna, de la geologia del lloc, molt especialment en aquest lloc litoral on no hi ha muntanyes, que és pla, sembla que això de la geologia podria sobrar-hi; no és així. És una base fonamental, la protecció de l'estructura geològica d'aquests llocs, la protecció contra l'agressió que significa, per exemple, una marina, o un port esportiu ficat terra endins; s'evita amb tota una franja àmplia del litoral on es puguin portar a terme aquest tipus d'actuacions, o bé, simplement, l'alteració de les capes freàtiques, l'alteració dels sistemes tradicionals dels aqüífers, l'alteració amb salinització corresponent i, per tant, una destrossa irreversible en l'estructura d'aquestes zones. I una projecció social que també es conté en aquesta Llei, en la mesura que es preveuen uns òrgans rectors i unes comissions científiques, que seran responsables de dinamitzar l'estudi, de dinamitzar l'aprofitament social d'aquestes reserves i d'aquests paratges, un cop siguin constituïts. Aquestes són tres grans línies que ja eren, per exemple, a la Llei de la Garrotxa, que també esmentat abans aquí l'Il·lustre Diputat, i que retornen en aquesta Llei dels Aiguamolls de l'Empordà.

I, bé, això és important. Amb això aconseguirem efectivament salvar les aus migratòries; aconseguirem efectivament salvar nombroses espècie vegetals, però, per a nosaltres, m'atreviria a dir que aquest criteri estrictament proteccionista no és l'únic i potser fins i tot no és el principal sinó que intentem, a través de lleis com aquestes, avançar més en el disseny, ho repeteixo, d'una política d'ordenació del territori, d'una política de preservació del medi ambient. En definitiva, el que nosaltres entenem com una política ecologista. Perquè hi ha una diferència important entre una concepció purament i simplement proteccionista i una concepció ecologista. La diferència és, per a nosaltres, fonamental. En una concepció proteccionista de la gestió dels espais naturals, l'home, la societat, pràcticament no intervé, és a dir, aleshores donaríem raó a aquest reflex d'autodefensa que moltes vegades, a les comarques, s'assimila el desig de protecció de l'ambient, fortament sentit en àrees urbanes, amb el desig que el dissabte i el diumenge les coses estiguin netes i polides, si pot ser que els ramats no facin pudor, i que es trobi el paisatge per al consum dels ciutadans, mentre que el nivell de vida, mentre que les condicions de vida a les comarques no milloren. I, efectivament, aquesta doctrina proteccionista ha estat important des del segle passat, no només a Espanya, sinó fins i tot en altres continents com Àfrica, les grans reserves africanes són fruit d'aquesta política on la colonització, per exemple, anglesa s'ha limitat a fer grans reserves però no ha donat les eines de desenvolupament a les pròpies poblacions autòctones i, a la vegada, aquesta política proteccionista, en determinades àrees concretes, ha estat el toc de corneta per a arrasar tot el que no era protegible.

Bé, nosaltres pensem que no és aquesta la solució als problemes que tenim plantejats i que, si bé per aquest tipus de lleis, amb una projecció social, perquè la Llei dels Aiguamolls, com ho va ser al seu dia la de la Garrotxa, tenen aquest efecte dinàmic sobre la societat, i, molt en concret, també, en fer aquesta Llei dels Aiguamolls, perquè el que fa és preservar els usos tradicionals del territori, ordenar els usos del territori; de cap manera això no pot significar un perjudici per als habitants permanents del territori, ans al contrari, un benefici; un benefici perquè el creixement turístic, el creixement sobre la base de la construcció de les urbanitzacions abusives té un límit, té un límit físic. L'hauria tingut de tota manera però la crisi econòmica que patim des de fa anys l'ha accelerat. Avui no és ja una sortida per a aquestes comarques la urbanització massiva, abusiva i sense control. No és sortida econòmica ni de cap tipus.

Per tant, el fet de preservar aquestes zones no és gens ni mica només un afany de col·leccionista o un afany de contemplació de la natura sinó de donar una sortida als aprofitaments econòmics tradicionals viables de la zona: l'agricultura, la ramaderia, que són una base econòmica que no podem perdre en cap d'aquests llocs. I, és clar, si nosaltres no protegíssim aquestes zones, el desballestament ecològic, el trencament d'aquests ecosistemes tradicionals ens portaria indubtablement, en un termini de temps més o menys breu, a la desaparició dels sectors econòmics tradicionals i, per tant, al perjudici dels mateixos habitants permanents.

Cal que els Grups polítics que avui han votat això favorablement... Nosaltres, sense reticència, esperem les esmenes al Grup Centrista, però hem de dir que ens satisfà plenament el text aprovat, que defensarem aquest text, i que si alguna esmena hi aportaríem o hi defensaríem seria, en tot cas, que el consolidés o que l'ampliés, mai que el reduís; nosaltres, els que estem d'acord amb el fons i amb la forma d'aquesta Proposició de Llei que acabem de prendre en consideració, tenim l'obligació d'explicar als habitants permanents del territori, de les comarques, que no és una llei proteccionista, que no és una llei feta perquè els forasters gaudeixin d'un paisatge verge, incontaminat, sinó que és una llei dinàmica que els interessa, a ells, els primers, que sigui presa en consideració, que sigui votada, que sigui posada en marxa, i que siguin correctament gestionats aquests espais naturals.

Aquesta és la raó fonamental del nostre vot positiu a aquesta Llei i a d'altres que puguin anar sorgint d'aquest tipus per a zones semblants o per a altres tipus de zones a protegir a Catalunya.

No voldria, per això, acabar aquesta explicació de vot sense expressar una satisfacció, que és la satisfacció que sentim perquè hem trobat —els Grups parlamentaris i unes determinades entitats, unes d'abast comarcal com pot ser el Grup Pere Quart, IAEDEN, o altres d'abast nacional com pot ser DEPANA— una manera prou flexible per fer realitat el que preveu l'article 32.6 del nostre Estatut amb referència al 87.3 de la Constitució, pel que fa a la iniciativa popular per a portar proposicions, textos de llei, als Parlaments. Un agraïment a aquests Grups que han fet realment la Proposició que avui hem pres en consideració, que ens l'han redactat, que ens l'han ofert, i un agraïment final, que crec que és de justícia fer constar, als ajuntaments de la zona, la immensa majoria d'aquests ajuntaments, que des de l'any 79 han hagut de fer un esforç gran en circumstàncies molt adverses —per exemple, la sentència del Tribunal Suprem que ha esmentat abans un Il·lustre Diputat— perquè avui, d'aquesta Llei encara tingui sentit. Perquè sense la lliuta de molts d'aquests ajuntaments,

Llista DSPCP

avui aquesta Llei, aquí, no se n'hauria pogut ni parlar perquè ja no hi hauria territori.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Medir...

El Sr. MEDIR: He acabat.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Masó, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt poques paraules, en nom del Grup de Convergència i Unió, utilitzaré aquest torn que em pertoca per a explicar per què nosaltres, igual com ja n'hi havíem donat, també ara hem tornat a donar suport a la iniciativa de protegir les zones que constitueixen i envolten els aiguamolls de l'Alt i del Baix Empordà.

No cal repassar actituds passades perquè és prou sabuda la posició del nostre Grup a favor de la defensa del nostre país i també, només faltaria, de la seva flora, de la seva fauna, dels rius, de les muntanyes, de tot el seu medi natural.

Som en aquesta línia de protecció del medi i és en aquesta mateixa línia que hem donat suport i votat favorablement totes les lleis que en aquest sentit s'han aprovat en aquest Parlament: la de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, la de Protecció del Pedraforca, la de Tractament d'Aigües Residuals, la d'Extraccions en Espais Naturals —d'altra banda, quasi totes d'iniciativa del Govern, al qual el nostre Grup dóna suport; iniciatives que es complementen amb moltes altres, i algunes d'elles fan referència al sector la protecció del qual avui prenem en consideració.

Així, d'una part, hi ha hagut un seguit d'actuacions del Govern de la Generalitat entorn de la urbanització de Port Llevant, suspenent les llicències atorgades per l'Ajuntament de Castelló, en no fer-ho directament aquell Ajuntament, i malgrat la sentència del Tribunal Suprem a favor de la urbanitzadora de Port Llevant i revocant el plantejament existent i aprovant unes normes subsidiàries que qualifiquen els aiguamolls de Castelló d'Empúries com a sòl no urbanitzable i això, d'entrada, n'assegura la salvació. Això, fins i tot, ha donat lloc a felicitacions de DEPANA i d'altres entitats directament al Consell Executiu i al Govern de la Generalitat. I encara, d'altra part, la Conselleria de Política Territorial, per actuar en el sentit adequat, va convidar tècnics de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura i dels Recursos Naturals per tal que analitzessin les veritables possibilitats dels aiguamolls com a àmbit d'interès ecològic.

L'informe d'aquesta Comissió constata, d'una manera molt específica, l'interès del sector comprès entre els rius Fluvià i Muga, i proposa que es prenguin mesures per a la seva conservació, mesures a les quals el Consell Executiu va fer cas en prendre la resolució que fa uns moments he esmentat.

Totalment d'acord amb aquestes previsions i actuacions del Consell Executiu que, alhora que han resolt molts problemes i situacions molt concretes, han servit també per a fomentar la sensibilització popular que permet que es consideri una Proposició com la d'avui. Totalment d'acord amb aquestes previsions i actuacions del Consell Executiu, el nostre Grup parlamentari, en aquest mateix sentit, no es cansarà mai, ni deixarà de posar-se al costat d'aquelles propostes encaminades a assegurar la conservació dels elements de la natura a Catalunya, sempre que les propostes siguin en benefici real dels seus habitants, sempre que les propostes no signifiquin només una càrrega excessiva damunt d'uns i a favor d'uns altres, sinó un programa seriós, ordenat i compensat de la utilització dels elements naturals a favor de tots, perquè és absolutament necessari mesurar les compensacions per a aquells a qui s'afecta i, no cal dir-ho, també cal mesurar, per tant, els mitjans per a fer les compensacions que hi podran ser, o bé que ja hi són.

És absolutament necessari que sapiguem fer el que cal fer; encara és en el record viu de moltes persones d'aquelles comarques el temps en què els tristos efectes del paludisme només es varen poder resoldre assecant les maresmes, malgrat els seus valors.

Avui, evidentment, els temps són uns altres, i aquesta observació podria semblar fora de lloc, però vull fer-la per remarcar que en altre temps podria caldre fer-ho i que amb les actuacions que avui s'emprenguin, en tot cas, les persones han de comptar sempre en el primer lloc.

Hem donat un suport total a aquesta Proposició de Llei, però entenem que cal introduir-hi correccions i millores, com passa en tots els textos inicials, millores que nosaltres proposarem a través d'esmenes que presentarem en el seu moment.

L'escriptor Josep Pla deia que l'Empordà havia produït arroves, quintars de papers, uns parlant de la sardana, altres del federalisme de Figueres, uns altres parlant de la tramuntana d'Empúries, del romànic de Sant Pere de Roda o de la simpatia de la seva gent. Amb aquesta Proposició de Llei s'escriurà més sobre aquestes terres, en aquest cas, però el que és important és que es farà entrant en un tema d'interès vital, en el de la preservació de la naturalesa que haurà de quedar garantida en les zones que es determinin per una llei d'aquest Parlament.

Voldria remarcar, però, que per a nosaltres protegir la natura és clar que no ha de consistir només a anr convertint tot el territori en parcs de reserva, sinó que vol dir, sobretot, realitzar un esforç, un gran esforç perquè el medi en el nostre país no es degradi i que, fins i tot, allà on ja s'ha fet es pugui recuperar.

Cal un gran esforç que en part s'aconseguirà amb una normativa preservadora com la que surti a partir del text que hem pres en consideració, però que, sobretot, ha d'anar acompanyat de la decidida voluntat col·lectiva de no malmenar més el país. I és en aquest sentit que aquest Parlament, per a assegurar la conservació de la naturalesa, també haurà de vetllar perquè hi hagi unes mesures que portin tots els ciutadans a estimar la seva terra, tant que en passar-hi se la sentin molt pròpia i que, al mateix temps, els mereixi tot el respecte perquè la natura és també dels altres.

Senyors i senyores Diputats, és perquè el nostre Grup vol i desitja la salvaguarda de la natura a Catalunya que hem votat favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Proposta de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única el Projecte de Llei concedint pròrroga per a dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: El tercer punt de l'ordre del dia fa refe-

Llista DSPCP

rència al Projecte de Llei concedint pròrroga per a dictar el Reglament de la Llei de Patrimoni de la Generalitat.

La Mesa, a iniciativa de la Junta de Portaveus, proposa que, d'acord amb l'article 116 del Reglament, aquest Projecte de Llei sigui tramitat en lectura única.

Si no hi ha objecció per part de la Cambra, doncs, seguirem aquest procediment per a la seva tramitació. En aquest cas, el debat serà un debat de totalitat, és a dir, amb possibilitat d'un torn a favor, un torn en contra i fixació de la posició dels altres Grups que no hi hagin intervingut, i, tot seguit, es procedirà a una sola votació per a la totalitat del Projecte.

Algun Grup parlamentari desitja parlar per al torn a favor? *(Pausa.)* No havent-hi torn a favor, no hi ha tampoc torn en contra ni —segurament tampoc— fixació de posició dels Grups.

Passem, doncs, a la votació que és del conjunt del Projecte, que d'altra banda, en aquest cas, és un projecte únicament amb sis ratlles.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El Projecte de Llei ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Algun Grup parlamentari desitja explicar el seu vot? *(Pausa.)* No hi ha explicació de vot.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'H. Sr. Conseller de Treball

Per tant, passem directament al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu, que formula el Diputat no adscrit senyor José Acosta Sánchez, relativa a unes declaracions de l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El senyor Acosta Sánchez té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, el objeto de esta interpelación recae sobre unas declaraciones realizadas por el Honorable señor Conseller de Treball a la Agencia Efe, a raíz de la importante huelga que tuvo lugar en los pueblos de Cala y Fregenal de la Sierra, en Extremadura y Andalucía, durante los pasados meses de abril y mayo, por los motivos que sus señorías conocen.

En virtud de motivaciones que esperamos explicite hoy a la Cámara, el senyor Conseller de Treball manifestó a la citada Agencia lo que sigue y fue publicado en su día: «En Cataluña existen bolsas de paro más profundas que en esos lugares, pero parece que se nos quiere penalizar por ser un pueblo poco gesticulante, que encaja con paciencia el paro y no hace teatro.»

¿Qué lecturas, señoras y señores Diputados, pueden hacerse de estas declaraciones vertidas por un miembro del Govern de Cataluña? En opinión de este Diputado son tres.

Primera: constituyeron dichas declaraciones, sin duda, una ofensa gratuita a los obreros que tomaron parte en aquellas huelgas al sentar la insinuación de que hacían teatro y gesticulaban, cuando sólo defendían sus puestos de trabajo, utilizando un arma perfectamente legal y justa.

Segunda lectura posible: el autor de dichas declaraciones demostró con ellas no tener una idea muy clara de ese principio tan reiterado en la Constitución, el Estatuto y las mociones de esta Cámara cual es el de la solidaridad entre los pueblos de España.

La tercera lectura que cabe y hay que hacer es tan lamentable o más que las anteriores, pues siendo negativo que el Conseller de Trabajo de la Generalitat ofenda a unos trabajadores y falte al principio de la solidaridad entre los pueblos, peor resulta aún que olvide de forma tan flagrante la estructura laboral de la propia Cataluña, pues las bolsas de parados que en este país existen y a las que el Conseller hizo referencia afectan en una gran proporción a trabajadores que un día llegaron de aquellos mismos pueblos en los que, según el señor Conseller de Treball, los obreros gesticulan y hacen teatro para presionar al Gobierno central, con lo que el ofensivo lamento del citado Conseller pierde bastante sentido, pues la misma capacidad de gesticulación y aptitudes para el teatro habrían de tener los obreros de Extremadura y Andalucía que muchos de los de Cataluña, todo lo cual nos conduce a la conclusión que el señor Conseller de Trabajo, al hacer públicas tales ideas, no sólo cometió un error como miembro del Gobierno de Cataluña, sino que incurrió además en un absurdo, que es el género de error menos disculpable en política, porque los errores políticos propiamente dichos pueden repararse, pero los absurdos, cometidos por responsables políticos, escapan a todo control parlamentario, ya que sus causas anidan en regiones inescrutables de la ideología de ciertos gobernantes, por lo cual se reproducen de manera inevitable.

Pueden repararse —y esperamos del responsable la correspondiente postura dirigida a ello— las ofensas de un miembro del Gobierno catalán a los trabajadores de otras tierras y las faltas contra el principio de solidaridad entre los pueblos de España. Lo que ya no resulta tan fácil de remediar es que el responsable en un Gobierno de las relaciones laborales ignore la propia realidad laboral del país que se trata de gobernar.

Lo primero puede ser fruto de momentánea ofuscación; lo segundo, por decirlo de alguna manera, constituye un fallo de fabricación de muy difícil solución. De ahí que este Diputado haya visto peligro en minimizar este tipo de hechos que, en su opinión, constituyen toda una sintomatología alarmante, desde el punto de vista del desarrollo político de Catalunya y de la convivencia en este país. Cree, por ello, que el Consell debe dar cuenta de un hecho que de ninguna manera puede pasarse por alto. Este Diputado hace además uso, en esta ocasión, de las facultades que le concede el Reglamento de la Cámara para contribuir a clarificar un concepto que se manosea mucho y se asume, de verdad, muy poco. Hay que alardear menos de solidaridad en los discursos y grandes operaciones y practicarla más en las tareas de gobierno. No se pueden exponer en esta Cámara, en cada debate general de setiembre y en otras solemnidades, bellas ideas sobre la convivencia en Cataluña y la hermandad de Cataluña con los demás pueblos de España, y luego dejar que se consoliden declaraciones tan antisolidarias y peligrosas para nuestra convivencia como las que hoy constituyen el objeto de esta interpelación.

No se puede quejar, por otra parte, el Gobierno de Cataluña de la incomprensión perseverante que Cataluña padece respec-

Llista DSPCP

to al resto de España, mientras que los propios miembros del Gobierno catalán actúan de tal manera y se reiteran errores y absurdos del tamaño del que hoy nos ocupa.

De todo este contexto se desprende la preocupación de este Diputado por aclarar si la conducta en cuestión de un miembro del Consell Executiu está relacionada con algún criterio o filosofía de dicho Consell, primero. Y en segundo lugar —y ello constituye la segunda parte de la interpelación— demandar explicación a quien corresponda, acerca del silencio adoptado por el Consell en este asunto; silencio del que hay que deducir que de alguna forma respalda aquellas declaraciones, en tanto órgano de gobierno; silencio que hay que deducir que respalda la insinuación hecha por uno de sus miembros de que los trabajadores andaluces y extremeños hacen teatro cuando defienden sus puestos de trabajo haciendo uso del derecho constitucional a la huelga.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'il·lustre Diputat senyor Acosta m'atribueix unes capacitats que no tenia comprovades personalment, entre altres raons perquè no les he exercit mai i no les penso exercir mai, com és la d'ofendre pobles sencers, i no de qualsevol manera o d'un en un, sinó de dos en dos, i no de qualsevol manera sinó implícitament. Un servidor, que penso que ofèn no tothom qui vol sinó el qui pot, això, aquest reconeixement de debò penso que significa per part meva, en aquests moments, el dir el meu reconeixement i honorar dos pobles per a mi tan importants i tan grans com el poble andalús i el poble d'Extremadura. Però ell ho diu bé, que ho he fet implícitament, perquè m'extrapola unes paraules, perquè m'extrapola unes paraules que jo no he atribuït, ni literalment ni en l'esperit, al poble andalús i al poble d'Extremadura.

Si em permet faré una mica d'hermenèutica de les meves declaracions. Jo penso, senyor Acosta, que quan un govern, un govern, es pot deixar portar en un moment determinat per una demanda social concreta respecte a un problema que té un ample volum a tot el país, com pot ser el problema de la desocupació en aquests moments, un govern que es deixa portar per aquesta situació comporta el fet de tenir la gent una consciència, amb aquella dita catalana, que per a mi és el màxim desgovern, si això és assumit pel mateix govern, de qui no plora no mama. Un servidor pensa que en aquesta dinàmica, un govern no hi pot entrar. Evidentment, jo no atribueixo això a un poble andalús o extremeny, sinó que ho atribueixo a una actitud de govern, i aquest és el sentit de la meva declaració. Per què? Perquè això seria el màxim desgovern i perque això ens portaria tots plegats a una dinàmica en aquest sentit que no és bona per a vostè ni per a mi, com a persones adultes, d'haver de plorar i d'haver de fer tot això.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpel·lant desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Acosta.

El Sr. ACOSTA: Bien, señor Presidente, señoras y señores Diputados, desgraciadamente la explicitación, la mínima autocrítica que se exigía en esta ocasión al señor Conseller de Treball no se ha producido. Diría yo que se ha arrimado leña al fuego, porque del teatro y de la gesticulación hemos pasado a «el que no llora no mama», o sea que no solamente no se ha adoptado la postura seria de mínima autocrítica que debía haberse adoptado, sinó que creo que se ha perjudicado aún más el tema.

Por encima de las consideraciones que ha hecho el señor Conseller de Treball, y para redondear la explicación de este asunto y extraer de él las consecuencias necesarias y no frivolizarlo ni reducirlo a una mera cuestión de anécdota, me voy a permitir decir que en parte mi interpelación fué presentada porque yo mismo leí las declaraciones del señor Conseller de Treball y las creí irresponsables y perjudiciales para las relaciones de Cataluña con los restantes pueblos de España y para la propia convivencia en Cataluña.

Pero además, y redundando en la importancia de las declaraciones, se produjeron en aquel momento expresiones populares de las cuales me permito recoger una muy significativa, de un trabajador de Hospitalet, al que aludo en mi interpelación. Este hombre dice que el señor Conseller de Treball de la Generalitat, Joan Rigol, manifestó tal, tal y tal a la Agencia EFE, y a continuación lo siguiente: «Sus afirmaciones resultan demagógicas e insultantes. Como trabajador de origen inmigrante protesto por dichas afirmaciones. Cuando en la época franquista los trabajadores luchábamos por nuestras reivindicaciones, y entre nuestras libertades democráticas y nacionales pensábamos que la causa emancipadora de los trabajadores de Cataluña es la misma que la de los demás trabajadores de España, los nacionalistas del señor Rigol no nos llamaban gesticulantes ni impacientes, ni calificaban de teatral nuestra actitud.»

Nada más, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball, per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment a aquest Conseller, si mai en la seva vida ha ofès algú, de debò que li és un honor demanar disculpes. El que sí que em permeto dir en aquest moment és que no tan sols l'ànim, sinó fins les lletres que estan escrites allà, al meu entendre, no ofenen, sinó que van dirigides a un estil de govern, al qual sí que m'adhereixo, que consisteix que davant d'aquests problemes tan importants el que cal és una política global, i en aquest sentit la Cambra sempre s'hi ha pronunciat, i evidentment jo m'adhereixo a aquest estil de govern.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre retorn de béns o drets espoliats als ciutadans o entitats, com a conseqüència de la guerra civil

El Sr. PRESIDENT: La interpel·lació següent és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Miquel Porter, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre retorn de béns o drets espoliats als ciutadans o entitats com a conseqüència de la guerra civil. Per al torn d'explicació té la paraula el Diputat senyor Porter.

El Sr. PORTER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a conseqüència de la guerra civil el Govern del general Franco va espoliar dels seus béns, especialment a Catalu-

Llista DSPCP

nya, nombrosos ciutadans, entitats i associacions de tota mena. Malgrat el temps transcorregut i malgrat el restabliment d'un règim democràtic, l'abrogació de la Llei de Responsabilitats Polítiques que va fer possible aquesta espoliació encara no ha tingut lloc, i, per tant, els vençuts de la guerra civil no han obtingut encara la justa reparació de les pèrdues que van sofrir en virtut de llurs opinions. Per reparar en tots els casos, de manera total i definitiva, aquesta injustícia, caldria una llei aprovada per les Corts de l'Estat, però en alguns casos l'assumpció per la Generalitat de les competències estatutàries pot permetre-li actuar en el sentit desitjat, reconeixent, si més no, els drets de les víctimes de l'espoliació, els quals moralment no poden mai prescriure. Una ocasió, per exemple, sembla que es presentarà ara, a l'hora del repartiment de les noves llicències de radiodifusió en freqüència modulada, i seria bo que aquesta ocasió fos aprofitada en benefici d'entitats com l'antiga i benemèrita Ràdio Associació de Catalunya, que fou despossëïda de tots els seus béns i drets el 1939.

A fi de conèixer d'una manera general si en tots els casos particulars que es puguin presentar el Govern de la Generalitat entén que quan es pugui és necessari seguir una política de reparació de les injustícies ocasiones per la guerra civil, el Diputat que sotasigna formula al Consell Executiu la interpellació següent. Però abans de fer-la voldria dir-los que entre la redacció d'aquest text, la seva publicació en el *Butlletí* i el moment present he rebut vint-i-dues cartes, notes, etc., de gent que s'ajunta, i que això es pot convertir en una allau. Estem parlant d'un cas concret, el cas de la possibilitat de fer justícia en radiodifusió en un cas concret, però és que hi ha molt més material que aquest, i potser s'hi haurà d'insistir més d'una vegada. Per això, potser més que la redacció d'aquest paràgraf final, és a dir, de la interpretació en ella mateixa, és encara més important, és més important la resposta que s'hi doni.

La interpellació concreta és la següent: En tots aquells casos en què això estigui legalment al seu abast, ¿entra en els propòsits del Govern de la Generalitat retornar als ciutadans o entitats espoliats com a conseqüència de la guerra civil els béns o els drets que els foren presos pel simple fet de llur lleialtat al Govern legítim?

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'il·lustre Diputat interpellant ha plantejat un problema important no tractat en altres interpellacions i en altres activitats d'aquest mateix Parlament quan s'ha afrontat el problema del retorn de patrimoni cooperatiu i sindical espoliat l'any 39. Penso que el matís que hi afegeix ja no és simplement la propietat física d'uns locals, la propietat física d'un edifici, d'un bé immoble i que cal retornar, sinó una certa propietat intangible d'un patrimoni tan important com és el de Ràdio Associació de Catalunya. Recordo: cooperativa feta i fidel a la Generalitat de Catalunya fins a l'any 39.

Concretament, i per al cas de Ràdio Associació de Catalunya, cal dir que ha tornat a configurar-se com a cooperativa consumidora de radiodifusió, per entendre'ns, aquesta és la seva figura, i que, per tant, reclama el seu sentit d'una ràdio al servei de la Generalitat en aquella època històrica i que per tant es creu amb els drets de ser retornat en aquest moment. L'espoliació que es va sofrir durant el règim franquista cal reparar-la no únicament en els seus béns tangibles, sinó amb els drets de les persones i de les institucions, i aquesta és una institució que va servir fidelment el nostre país en una època clau i gloriosa de la nostra història. En aquest sentit, aquest retorn de béns intangibles passa, quan hi ha competències a la Generalitat, evidentment, a ser tingut en compte a fi i efecte de reparar aquella situació. Aquest serà un element important a ser valorat en el moment en què, en aquest cas concret, hi hagi, diguem-ne, la distribució i la possible reparació d'aquest fet, i s'entronca també amb tota aquesta gran reivindicació que hi ha arreu de Catalunya d'aquest patrimoni que va ser espoliat l'any 39.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. PORTER: Voldria ser molt breu, sobretot per agrair al senyor Conseller la manera com ha respost la interpellació. És esperançador per a nosaltres que es vegi així i que es vegi així d'una manera concreta en un cas concret. Però hi insisteixo, i agrairé que tots els que són representants de l'Executiu actual, com els que ho poden ser un dia, com als de tota la Cambra, que es facin càrrec que de coses com aquestes se'n produiran moltes. Hi insisteixo, i només en vull treure dues a col·lació, perquè en són representatives, una d'una escola que molta gent va estimar, i que va ser objecte d'una expropiació dita legal entre cometes, una entitat la junta de la qual no es va poder oposar a l'expropiació perquè estava incapacitada administrativament ni de reunir-se ni de fer acció en contra, estava expedientada pel jutjat, sota responsabilitats polítiques, i, per tant, no tenia dret a la protesta; total, que l'hi podien prendre i no tenia ni possibilitat de protestar. L'altra, una associació cultural, que no fa gaire va demanar explicacions al Govern, a veure què es podia fer, i la resposta és «la oportunidad de cancelar asientos registrales a favor del Estado o de proceder a las inscripciones pertinentes a favor de quienes fueron propietarios de fincas incautadas, no es un tema discreccional del Gobierno, toda vez que la titularidad registral a favor del Estado configura un derecho éste, consolidado a llamar por el transcurso del tiempo, que precisamente debe defender el propio Gobierno», és a dir, «el Gobierno debe defender la injusticia de la expoliación». Això és el que diu aquí, no m'ho invento. Hi insisteixo, s'acaba dient —aquesta espècie de resposta—, s'acaba dient: «el tema suscitado no puede ser contemplado aisladamente, puesto que la finca a la que se refiere forma parte de un conjunto de bienes adquiridos por el Estado por el mismo título» —«título» vol dir «incautación»— «y respaldados hoy por una situación jurídicamente inatacable». És a dir, una espoliació és «jurídicamente inatacable».

Els prego, senyors Diputats, els prego, senyors de l'Executiu, que ho tinguin molt en compte, perquè potser aquesta Cambra haurà de prendre alguna iniciativa perquè tots aquests casos, aparentment aïllats, prenguin la suficient coherència i es faci alguna cosa perquè justícia sigui feta.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al

Llista DSPCP

torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: La resposta, senyor President, senyores i senyors Diputats que he intentat donar anteriorment era una resposta fonamentalment de voluntat política. En aquest sentit, penso que he manifestat la voluntat de tenir en compte tots aquests elements. Cal no oblidar els aspectes tècnics. Evidentment pot ser que altres tipus d'Administració amaguin sota aspectes tècnics la decisió política de no voler retornar allò que és retornable. En aquest parany, la nostra Administració pensem que no hi ha de caure per fidelitat a la nostra millor història i per tant no va per aquí. Ara, sí que hem de pensar que, per exemple en aquest cas de la Ràdio Associació de Catalunya, es dóna una complexitat de tipus tècnic considerable en haver-se reproduït una venda en l'entremig d'unes ampliacions de capital que fa que retrotraure aquestes accions no sigui fàcil, i evidentment la visió política del tema no ens pot fer amagar la dificultat tècnica de les qüestions.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les unitats mínimes de conreu

El Sr. PRESIDENT: El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre les unitats mínimes de conreu, que formula el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Els asseguro que sóc el primer a lamentar que en aquesta darrera sessió abans de l'estiu, em vegi amb l'obligació d'amargar les vacances a l'Honorable Conseller d'Agricultura amb una interpel·lació. Bé, és veritat que no crec que el Conseller tingui gaire temps enguany per a dedicar-lo a les vacances ja que els homes del camp no coneixem aquesta paraula i espero en conseqüència que la Conselleria romangui aquest estiu al peu del tros si pot ser amb una major eficàcia que la demostrada fins ara.

El motiu de la meva interpel·lació pot ser considerat per molts dels Diputats de la meva dreta com un fet minoritari que no mereix una intepel·lació. Els Diputats de la meva dreta mai no creuen convenient que l'esquerra formuli interpel·lacions. Però en els afers de la terra no n'hi ha prou en fer preguntes, ens cal sovint intentar dur fins al final el control parlamentari de les acciones de govern. La terra és per a tota la vida, i la desídia o la minusvaloració d'un problema petit pot dur a la llarga als grans desgavells del territori, un territori que, en el cas de Catalunya, deixa molt a desitjar encara pel que fa a l'equilibri i a la racionalització.

El cas que avui ens ocupa no és encara imputable directament a la Conselleria, però precisament perquè no ens agradaria que ho fos en un futur volem expresar-lo a aquesta Cambra. La Unió de Pagesos del Baix Llobregat denunciava recentment un nou sistema d'especulació del sòl. Aquest cop no es tractava de la ja coneguda especulació immobiliària a partir de l'adquisició de terrenys agrícoles i de la ulterior requalificació. Afortunadament els poders públics de la democràcia han entès aquest problema com a prioritari i els abusos han minvat sensiblement. L'especulació a què fem esment no és altra que la partició de finques agrícoles mitjanes i la venda de parcel·les de 250 m² adreçades a compradors potencials que vulguin disposar del seu denominat «hort familiar». La publicitat que es fa d'aquestes minúscules parcel·les no pot ser més simptomàtica dels temps de crisi que vivim. Els promotors vénen a afirmar que en temps de crisi més val tenir l'alimentació garantida i que una inversió en terreny agrícola pot ser una font d'ingressos paral·lels. El caire enganyós d'aquesta publicitat se'ns mostra evident per poc que es conegui la producció que poden donar 250 m² de terra en mans de pagesos de cap de setmana. Per tant, fan gastar a aquests nous inversors normalment els estalvis de tota la seva vida.

Aquest fenomen no és privatiu del Baix Llobregat, sol repetir-se a totes aquelles contrades agrícoles que limiten amb centres urbans d'una certa magnitud i el preu de venda d'una d'aquestes parcel·les de 250 m² pot establir-se pel voltant de les 400 a 600 mil pessetes.

D'aquesta especulació evident, neixen un conjunt de problemes, com són l'augment desmesurat especulatiu del preu de la terra molt pel damunt del seu preu agrícola normal. L'augment en la lluita especulativa per la propietat d'aquesta terra, la falsa i enganyosa competència entre uns pagesos professionals i uns altres que no ho són, el començament de tot un conjunt de problemes sanitàris —molts d'aquests petits horts es reguen amb aïgues residuals—... i difícilment es pot controlar la venda d'aquest producte perquè normalment es fa directament a un consumidor que a la vegada té unes necessitats prioritàries —a més, hi ha robatoris, manquen guarderies rurals— que farien llarguíssima la meva exposició.

Aquest Diputat coneix el fet que la Secretaria General Tècnica de la Conselleria d'Agricultura es va dirigir als diferents ajuntaments, fent-los sabedors de la normativa vigent i recordant-los que en cap cas els promotors particulars no tenien facultats per a constituir parcel·lacions que poguessin tenir la qualificació legal d'horts familiars i que restava vigent la regulació sobre unitats mínimes de conreu que estableix clarament que la divisió i segregació d'una finca solament serà vàlida quan no doni lloc a parcel·lacions d'extensió inferior a la unitat mínima de conreu. Entenia la Conselleria que aquestes actuacions havien de ser denunciades pels ajuntaments al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a fi d'adoptar les mesures pertinents, encara que en cap cas no s'especificaven aquestes mesures.

Tenim la seguretat que aquest és un primer pas, tardaner, a més a més, però un pas en definitiva que cal completar amb una llarga caminada, car resta molt de camí fins a deixar el problema resolt, complint, per tant amb les justes aspiracions dels pagesos, i fent complir la legislació vigent. És aquest el motiu de substanciar aquesta interpel·lació.

La situació no és tan clara com especificava la circular del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca als diferents ajuntaments de Catalunya. El règim d'unitats mínimes de conreu és regulat pels articles 43, 44, 45, 46, 47 i 48 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari, aprovada per Decret del 12 de gener de 1973. En l'article 43, a més, s'assenyala que: «pel Decret del Govern s'assenyalarà i revisarà l'extensió de la unitat mínima de conreu per al secà i per al regadiu de les diferents comarques de cada província», i aquest Decret no ha

Llista DSPCP

estat promulgat mentre que sembla que ha quedat derogada per aquesta mateixa Llei la del 15 de juliol de 1954 sobre unitats mínimes de conreu, i per tant l'Ordre del 27 de maig de 1958 que les concretava per províncies, ja que l'esperit derogatori d'una llei arriba a les disposicions de rang inferior que en depenen. També queda derogada la Llei del 14 d'abril de 1962 sobre Explotacions Familiars Mínimes, per la Llei del 21 de juliol de 1931 sobre Creació de l'Institut de Reforma i Desenvolupament Agrari, que no va arribar a entrar en vigor perquè el Govern no arribà a determinar la superfície mínima de l'explotació familiar en les diferents províncies. Així ho va entendre la sentència del Tribunal Suprem del 10 de maig de 1980, que pot ser discutible, però que poden reconèixer amb mi que, com a mínim, estableix un precedent important i crea a la vegada un estat d'inseguretat al voltant del qual es poden plantejar problemes com el que avui ocupa la nostra atenció.

En la circular de la Secretaria General Tècnica es manté un plantejament diferent dels considerants de la sentència apuntada, i la Secretaria General Tècnica diu que segueix vigent l'Ordre del Ministeri d'Agricultura del 27 de maig de 1958, que fixa unitats mínimes de conreu en les distintes províncies. Val a dir que hi ha un seguit de raons per a sostenir aquesta posició. Hem dit ja que la Llei de Reforma i Desenvolupament agrari s'aprovà per decret gràcies a una habilitació continguda en la Llei del 21 de juliol de 1971, en la seva Disposició Addicional Quarta, on es deia que el Govern ordenaria i sistematitzaria en uns únics textos legals tot un seguit de disposicions mencionades en el seu paràgraf primer. En el segon s'apuntava que el nom del text legal es promulgaria sota el títol de Llei de Reforma i Desenvolupament agrari, sota un seguit de condicions entre les quals cal remarcar la impossiblitat d'introduir supressions de normes vigents més que en la mida necessària per a aconseguir la màxima claredat, senzillesa i harmonia del sistema i, per tant, evidentment, el que no podia fer el nou text, que entenem que, es vulgui o no, és un text refós, era alterar l'*statu quo* de la normativa existent produint un buit legal, cosa que sembla reconèixer la mateixa Llei de Reforma i Desenvolupament agrari quan en la seva Disposició Transitòria Desena es diu que les unitats tipus d'aprofitament agrícola continuaran subjectes al mateix règim.

Bé, sigui quina sigui la conclusió, hi ha un element objectiu que cal no perdre de vista. Estem davant d'uina situació d'inseguretat jurídica que evidentment cal remeiar. La Generalitat, pel Reial Decret 241 del 9 de gener de 1981 sobre traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de reforma i desenvolupament agrari, diu que correspon a aquest Departament l'exercici de les competències en aquestes matèries, i que està facultada en absència de conflicte amb el text constitucional, per a deduir de la legislació pre-constitucional els principis de regulació que pot desenvolupar. Podem, doncs, entendre per una banda, que l'Ordre del 27 de maig de 1958 està en vigor, i per tant, cal fer-la complir i adequar-la a les necessitats del moment, o podem entendre per una altra banda, que no ho està i, per tant, cal dictar una norma jurídica per omplir aquest buit legal.

És per això que formulo la següent interpel·lació, demanant al titular del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que ens especifiqui quina és la posició del seu Departament sobre el tema de les unitats mínimes de conreu, i quines són les mesures a emprendre per a remeiar una situació que en algunes zones és ja escandalosa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats.

En primer lloc voldria dir-li al senyor Diputat interpel·lant que a l'hora de la collita ja en parlarem, de qui ha tractat més bé la terra. Esperem aleshores i continuarem la conversa.

El tema de les unitats mínimes de conreu, amb totes les seves implicacions als àmbits de l'estructura de l'empresa agrària, ús de la propietat privada, urbanístics i legals, presenta unes complicacions no gens fàcils de resoldre. El senyor interpel·lant també ho ha dit, que ha d'ésser tractat amb molta atenció si no volem fer una disposició inoperant a partir de les dades de què en aquest moment es disposa sense estudiar-les detingudament. Però, abans de seguir amb aquestes consideracions, és necessari entrar en la interpretació jurídica que la Conselleria ha fet de les mateixes dades i normes que el senyor Diputat interpel·lant ha exposat. Hi ha una qüestió que convé aclarir, i és si les disposicions que no apareixen específicament derogades a la disposició general derogatòria de la Ley de Reforma y Desarrollo Agrario, ho són o no. I em sembla que per aclarir-ho res millor que examinar la gènesi de la Ley de Reforma y Desarrollo agrario. Aquesta Llei no és un text refós, però de fet ho és pràcticament. En l'Exposició de Motius del Decret 118/73 del 2 de gener, pel qual s'aprova el text de la Ley de Reforma y Desarrollo agrario, es diu que es tracta d'un text que «ordena i sistematitza en un únic text legal les nombroses lleis relatives totes elles a la reforma de les estructures agràries». És a dir, que el que es va fer, d'acord amb els manaments rebuts, va ser una refosa dels textos legals vigents amb les modificacions o supressions necessàries introduïdes només per a obtenir un bon text legal, ordenat i sistematitzat. Aleshores, queda clar que les lleis derogades ho són des d'un punt de vista formal, però no perquè s'hagués fet un nou text legal de contingut totalment diferent. I que això és així queda palesat en la Disposició Addicional Quarta de la Llei 37/71 de creació de l'IRYDA. En aquesta Disposició Addicional Quarta, després d'anomenar en el seu punt 1 les divuit lleis que s'han d'ordenar i sistematitzar es diu: «el nuevo texto legal se promulgará bajo el título de Ley de Reforma y Desarrollo agrario y su valoración se sujetará a las siguientes condiciones:

«a) Se explicará el contenido substancial de la normativa hasta ahora vigente, y en especial las garantías establecidas en favor de los particulares

«b) No podrán introducirse en el mismo modificaciones o supresiones de normas vigentes mas que en la línea necesaria para dar la máxima claridad, sencillez y armonía al sistema.

«c) Se incluirá en el texto una disposición final que derogue expresamente las disposiciones legales relacionadas en el apartado 1 y cualesquiera otras de carácter general y de igual rango, relativas a la colonización, ordenación rural o concentración parcelaria con exclusión por tanto de las singularmente aplicadas a zonas o comarcas determinadas.»

Amb la Disposició Addicional citada aquí, sembla que queda clar una vegada més que el nou text legal és bàsicament

Llista DSPCP

una refosa, com ja hem afirmat anteriorment, i també queda clar que el legislador havia examinat les lleis que calia derogar perquè quedessin incorporades a un nou text legal. En conseqüència, era evident que el Decret i les Ordres Ministerials sorgits a l'empara d'aquestes lleis no estaven ni estan en contradicció amb el nou text legal.

D'aquesta premissa es dedueix, doncs, la seva vigència mentre no siguin substituïts per nous decrets i ordres ministerials, segons la nostra interpretació. Aquest és el criteri que des de la promulgació de la Ley de Reforma y Desarrollo agrario ve aplicant l'Administració central, i aquest és també el que apliquem nosaltres perquè entenem que és jurídicament correcte tot el que hem dit fins ara. Per tant, l'Ordre Ministerial del 27 de maig de 1958 és vigent, però és que, a més, el que diem queda particularment reforçat pel que es diu a la Disposició Transitòria Desena de la Ley de Reforma y Desarrollo agrario, que és el següent, i ja ho ha citat precisament el senyor Diputat: «Las unidades tipo de aprovechamiento agrícola constituidas al amparo de la legislación anterior, seguirán el mismo régimen a que ahora estaban sujetas». I què són les unitats mínimes de conreu sinó les unitats tipus d'aprofitament?

Així queda clar, senyor Diputat, que no som davant, al nostre entendre, d'una situació de total inseguretat jurídica. No hi ha cap buit jurídic en el Departament en aquest aspecte ja que s'han pres les mesures pertinents perquè suposo —i vostè ja ho ha citat— que no hem tingut cap mena de resposta negativa dels ajuntaments a la nota que la Secretaria General Tècnica va enviar sobre horts de tipus familiar. Per tant, nosaltres creiem que, en aquest aspecte, i davant del fenomen d'horts de tipus particular, van actuar amb temps oportú.

L'important de la seva pregunta, com a final, ja que les interpretacions legals són tan subtils com vostè vulgui i, indiscutiblement, es poden interpretar de forma tan subjectiva com sigui possible, una sola sentència no és suficient per a assentar jurisprudència; entrem, doncs, ja en el tema del que pensem fer el Departament en relació amb les unitats mínimes de conreu, perquè això que vostè planteja és realment important.

En primer lloc, haig de dir que el Departament és perfectament conscient que, l'Ordre Ministerial del 27 de maig del 58, convé revisar-la i adaptar-la a la realitat agrària d'avui; totalment d'acord. És evident que la competència recau a la Generalitat en virtut de l'article 12.4 de l'Estatut i del Reial Decret 241/1981, del 9 de gener, sobre traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de reforma i desenvolupament agraris, que permet al Departament d'exercir aquesta competència. En aquesta línia, doncs, hem preparat un informe acurat del que creiem que haurien d'ésser les diferents unitats mínimes de conreu per a les contrades de Catalunya. Ara bé, repeteixo que aquest és un tema més important del que sembla de bell antuvi i que no es pot actuar amb precipitació, i suposo que el senyor Diputat n'és conscient, d'això. Ara, al nostre entendre, hem d'entrar ja en una segona fase, que és la de contrastar el nostre punt de vista amb tots els estaments del sector agrari interessats en el tema. Això no és una feina gens fàcil, que es pugui resoldre en un espai curt de temps. La necessitat d'obtenir una disposició acceptada va contra la precipitació. S'ha de pensar que som davant d'una disposició que, lògicament, ha de tenir una llarga durada, i això també és un altre factor que juga contra la simple pressa de fer-la. No dubti, senyor Diputat, que ho farem, però, evidentment, ho volem fer al ritme escaient, perquè les disposicions com aquestes, que es treuen sense una prèvia connexió amb el sector agrari, produeixen un rebuig que les fa, com dèiem, totalment inoperants.

Per finalitzar, i encara que no sigui objecte de la interpel·lació, però per ampliar la seva informació, voldria afegir que, conjuntament amb les unitats mínimes de conreu, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha estudiat el tema de les superfícies màximes de rendiment, i ho ha fet conjuntament per la incidència d'ambdues sobre l'estructura de l'empresa agrària.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, aquest Diputat ha sentit l'explicació del senyor Conseller i, normalment, quan es parla de collites, jo recordo aquella dita que feien els pagesos, fa molts anys, després de la guerra, que deien: «la terra per al qui la treballa i el fruit per al comitè». Després de sentir-lo a vostè, podríem dir allò de «la terra per al qui la treballa i el fruit per al senyor Conseller»; fixi's que m'ha sortit quasi quasi un vers, sense ànim de voler-li amargar les vacances. *(Remor de veus.)*

Tota la seva exposició del tema ha estat una repetició del que ja havia dit, d'alguna manera, quant a les disposicions legals, amb les quals, segurament, coincidim; això és lògic. El que jo li demana és, d'alguna manera, quina era la seva posició —en algun tema, me l'ha donat— i quines eren les accions que el Departament volia endegar per donar una solució a una qüestió que és evident; és una realitat que està passant i pot arribar, el mes de setembre, que ens trobem que a vostè —ja no en qüestió de collita o no— li suspenguin l'examen de setembre els mateixos pagesos, ja no aquest Diputat perquè, evidentment, no presentarem moció. Vostè em diu que preparar l'adequació de la normativa vigent sobre unitats mínimes de conreu, sense massa pressa ... Això, ja ho sabem; vostès no en tenen, de pressa; ja ens ho han demostrat amb el pla d'escorxadors, del qual fa quatre mesos que ha acabat el termini de presentació aquí; ens ho han demostrat amb la llei de contractes d'integració vertical, ens ho han demostrat amb un conjunt d'accions que calia fer i no han fet.

Però cal dir que vostès tenen unes competències, tenen una legislació vigent, i, aquesta legislació, cal fer-la complir. Ens trobem amb una situació que, en aquests moments, tot un conjunt de notaris en part desconeixen. Potser aquesta legislació actual, o els mateixos tribunals o els registradors, o els serveis del cadastre, caldria recordar-los que la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca considera que les unitats mínimes de conreu són les que estan establertes, i, per tant, no donin en cap cas, o no registrin en cap cas, una unitat per sota, o un conjunt de terres per sota d'aquestes quantitats que estan regulades als articles de la llei d'unitats mínimes de conreu. A la vegada, vull recordar-los que això no tan sols està prohibit, sinó que, a més, és nul, sens perjudici, a més a més, que els confrontants puguin exercir el dret de recomposició que reconeix l'article 45 de la Llei de Reforma i Desenvolupament Agrari. Ens agradaria que el Consell Executiu engegués una política destinada a impedir aquests tipus d'actes, que passaria

Llista DSPCP

perquè el Consell Executiu exercís les accions de nul·litat, obrint una línia de crèdit que permeti als confrontants d'algunes d'aquestes zones on s'han produït aquests casos l'adquisició de les parcel·les indegudament segregades. Jo li suggereixo algunes de les coses que vostès podrien fer, però, evidentment, aquesta és la seva responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA *(de l'escó estant)*: Des de l'escó, vull dir al senyor Diputat, sense entrar en polèmiques setembrines —que em sembla que només es cullen carbasses i les collites de setembre no acostumen a ser massa bones, indiscutiblement—, que des de la publicació i la tramesa de la carta, citada per vostè i per mi, als diversos ajuntaments sobre l'aplicació de superfícies mínimes de conreu, ell haurà pogut constatar que ha disminuït d'una forma molt sensible la problemàtica, sobretot de cara als registradors i notaris, com ha citat, ja que aquesta carta informativa ha fet un efecte efectiu i extraordinari.

D'altra banda, li he dit que nosaltres hem acabat un informe. No és fàcil el tema, no és fàcil la consideració de les diverses agricultures, no és fàcil la consideració de les diverses estructures agràries, no és fàcil pensar que no s'afecta la propietat privada d'una forma molt evident, i s'afecten fins i tot drets de determinats hereus. És a dir, és una temàtica enormement complicada, jo li agraeixo el seu suggeriment, indiscutiblement, i també li he anunciat, o li anuncio, que igual que contactaríem amb tots els estaments agraris, tots els estaments professionals agraris, contactarem també amb els diversos partits polítics, perquè considerem que aquesta temàtica és prou compromesa perquè no ens equivoquem.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el calendari legislatiu previst pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

El Sr. PRESIDENT: La següent interpel·lació és la que formulen al Consell Executiu les Diputades senyores Calvet i Calzada i els Diputats senyors Folch i Planellas, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre el calendari legislatiu previst pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, fa una mica més d'un any i mig, en el curs d'una sessió informativa tinguda el 12 de desembre de 1980 amb la Comissió de Política Cultural, el Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació va parlar, entre altres coses, del calendari legislatiu previst pel seu Departament. De les seves declaracions, contingudes en el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, número 24 bis, es dedueix el calendari legislatiu següent. Primer: projecte de llei de fundacions i institucions benèfiques, culturals o assistencials, conjuntament amb els Departaments de Justícia, Governació, Sanitat i Ensenyament. Gener de 1981.

Segon: Projecte de llei del patrimoni cultural —març del 1981.

Tercer: Projecte de llei de radiodifusió i televisió —març del 1981.

Quart: Projecte de llei de publicitat, conjuntament amb el Departament de Comerç i Turisme —juny del 1981. En aquest cas, la data no queda del tot clara a través de les declaracions enregistrades del *Diari de Sessions*, però em sembla que correspon al juny del 81.

I cinquè: Projecte de llei d'acció cultural —juny del 1981.

En tot cas, és clar que cap d'aquests projectes de llei, excepte el de fundacions, que ha estat tramitat per un altre Departament i tramitat en aquest Parlament a través de la Comissió de Justícia, no ha estat presentat al Parlament, contràriament a allò que el Conseller de Cultura havia anunciat.

Els terminis fixats pel mateix Conseller han estat àmpliament superats sense que en, cap moment, hagin estat explicades les causes dels retards.

És per això que, ara, nosaltres formulem al Consell Executiu la interpel·lació següent:

Els altres projectes de llei anunciats pel Conseller de Cultura, és a dir, tots els esmentats, tret el de fundacions, han estat abandonats pel Govern o seran encara presentats al Parlament? Si han estat abandonats, per quin motiu? I, si no, quina és la causa del retard i quan seran presentats?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, sobre l'enumeració de projectes de llei dels quals jo vaig parlar en la sessió informativa del 12 de desembre de l'any 80 a la Comissió de Política Cultural, puc informar del següent: quant al projecte de llei de fundacions i institucions benèfiques, culturals o assistencials, que havia de ser presentat conjuntament amb els Departaments de Justícia, Governació, Sanitat i Ensenyament, i que era previst per al gener del 1981, tal com ha dit el senyor Diputat, projecte que, inicialment, el Departament de Cultura va considerar com a matèria pròpia sobre la base de la importància que a Catalunya tenen les fundacions i institucions culturals, amb posterioritat el Consell Executiu va assignar al Departament Adjunt a la Presidència la competència en fundacions, i va ésser aquest Departament qui es responsabilitzà de preparar l'avantprojecte de llei que, un cop passats els tràmits adequats, fou aprovat al Parlament i publicat oportunament en el *Diari Oficial de la Generalitat* el 10 de març de l'any 82.

Respecte al projecte de llei de patrimoni cultural, aquest Departament, el Departament que jo tinc al meu càrrec, és conscient que, entre totes les competències de l'Estatut que l'Estatut ens reconeix, la regulació del patrimoni cultural és una de les més importants. Però tot això no és un projecte abandonat, ans al contrari: el Departament té enllestit un esborrany que serà presentat abans de l'estiu al Consell Executiu, per tal que aquest pugui presentar el projecte dins el proper període de sessions. Si no ha estat abans, és pel fet que l'Estat té reservada la competència per a la protecció i salvaguarda del patrimoni històrico-artístic, monumental i arqueològic. El Departament va realitzar un estudi jurídic que delimités clarament el

Llista DSPCP

camp propi sobre el qual podia incidir el projecte, la qual cosa, un cop enllestida, possibilità de contreure el compromís abans indicat. Torno a repetir que el problema ve que l'Estat té reservada per la Constitució i l'Estatut la competència per a la protecció i salvaguarda del patrimoni històrico-artístic, monumental i arqueològic, concepte molt vague, que és molt convenient de delimitar d'una manera precisa.

El següent d'aquests projectes de llei anunciats, el Projecte de Llei de Radiodifusió i Televisió, és també un projecte que, donada la seva complexitat, s'ha distribuït en diversos projectes o en diverses iniciatives legislatives, algunes de les quals són simplement normatives. Cal recordar, per exemple, els Decrets 175/80, 82/81 i 83/81, que assumien la competència per a l'adjudicació de les concessions d'emissores de freqüència modulada, que van ésser recorreguts pel Govern central i que la sentència del Tribunal Constitucional, del 24 de maig d'enguany, va ser favorable a la Generalitat en els termes fonamentals que recollien els Decrets del Consell Executiu esmentats.

El temps transcorregut fins a la sentència ha demorat l'elaboració de l'avantprojecte, ja que no hauria estat oportuna la presentació al Parlament de cap text abans de conèixer el pronunciament de la més alta magistratura de l'Estat, ja que el sentit de la sentència condicionava el projecte, per tal com la llei havia de regular, a més de la gestió directa de la ràdio i la televisió, la gestio indirecta. Un cop coneguda la sentència de què fèiem esment, el Departament té preparat ja l'avantprojecte de llei de regulació de la gestió indirecta de la ràdio, que, de fet, ha estat ja presentat al Consell Executiu, el qual l'ha d'examinar i l'ha de poder presentar al Parlament en un termini molt breu de temps.

Quant a la televisió, el Departament va preparar oportunament un avantprojecte de llei de concessió del tercer canal a la Generalitat; un cop va ser presentat al Parlament pel Consell Executiu, aquell el va aprovar amb les esmenes adequades i va ser presentat al Congrés dels Diputats, fent ús de la capacitat de presentació de proposicions de llei pels òrgans col·legiats de les comunitats autònomes. Així les coses, i atesa la Transitòria Setena de l'Estatut d'Autonomia, el Departament no pot elaborar l'avantprojecte de llei de regulació del tercer canal fins que no siguin coneguts els termes de la concessió d'aquest, feta d'acord amb la Proposició de Llei feta per la Generalitat, i d'acord amb les condicions que s'estabiliran segons la llei que, de manera alternativa, ha presentat el Govern central.

Respecte al projecte de llei de publicitat, que estava previst de presentar conjuntament amb el Departament de Comerç i Turisme, cal aclarir que la publicitat és una matèria que va ser inclosa dins dels mitjans de comunicació en el moment de negociar els traspassos a la Comissió Mixta, els quals encara no han estat aprovats pel Govern de l'Estat, malgrat que ja fa molts i molts mesos que han estat aprovats per la Comissió Mixta. Aquest fet ha condicionat de manera decisiva l'ajornament de l'elaboració pel Departament de l'avantprojecte de llei, ja que pensa conèixer abans els termes exactes de les transferències que, com se sap, en aquest moment el Govern ha retornat —o sembla que vol retornar— a la Comissió Mixta, perquè els termes de la Comissió Mixta no són del seu grat.

Hi ha, finalment, el projecte de llei d'acció cultural. Aquest projecte de llei es troba en estudi. El 12 de desembre de 1980, quan jo vaig fer la intervenció esmentada pel senyor Diputat, en la Comissió de Política Cultural, semblava imminent el traspàs de competències i de serveis en matèria de cultura estricta. De fet, fins i tot va ser aprovat per un Consell de Ministres el dia 7 de gener, però, de fet, no fou fins set mesos més tard que el Decret de Transferències fou publicat al *Butlletí Oficial de l'Estat*. D'això fa ja, ara, un any. Des d'aleshores, hem anat publicant una sèrie de decrets i d'ordres i de reglaments encaminats a assumir les competències que requereixen un tractament administratiu i burocràtic en teatre i espectacles, cinematografia, música, promoció del llibre, etc. Un cop assumida la pràctica de l'exercici d'aquestes competències, estarem en disposició de dur a terme la redacció d'una llei del tipus anunciat.

Amb això em sembla que dono resposta a la pregunta que han fet els senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Folch té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo la intervenció del Conseller i les respostes que ha donat, i em sembla que, des del meu punt de vista, tenen un aspecte positiu, que és el fet que ens ha manifestat que el Govern no ha abandonat aquests projectes de llei i que, d'alguna manera —de manera modificada— pensa tirar-los endavant.

De tota manera, em sembla que es dedueix de la intervenció del Conseller —almenys jo ho dedueixo— un balanç bastant pobre i preocupant. Que després del retard imposat pel partit del Govern a la Llei de Normalització Lingüística, que és la llei més important que en matèria cultural haurà de dictaminar —si és que ho arriba a fer— aquest Parlament, el balanç encara resulta més pobre i preocupant.

Ens ha parlat que el projecte de llei del patrimoni cultural entrarà al Consell Executiu abans de l'estiu. És clar, això és una mica difícil que sigui abans de l'estiu, perquè l'estiu ja ha començat, però suposo que volia dir d'una manera imminent. I també ens ha parlat en dos casos —en la Llei de Radiodifusió i Televisió i el projecte de llei d'acció cultural— dels decrets i ordres que el Govern havia promulgat. A nosaltres ens sembla que aquesta no és la manera adequada de tirar endavant una acció de Govern, o almenys que no és suficient. Ens sembla que la màxima que guiï l'acció del Govern sigui aquella que diu «qui dies passa, anys empeny», i amb aquesta filosofia es va tirant, se sobreviu més o menys, però no es construeix res de sòlid i durador. Amb aquesta filosofia, ni es desenvolupa l'Estatut, ni es construeix l'autonomia. Jo ja sé que el Conseller no pertany al partit que dóna suport al Govern —almenys no hi pertanyia fa relativament poc— però, pel camí que porta el Govern, difícilment Convergència i Unió podrà afrontar la propera campanya electoral dient que «anem per feina». La pròxima vegada hauran de canviar d'eslògan.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ *(de l'escó estant)*: Des d'aquí, des del meu lloc, voldria aclarir que, evidentment, cal fer les coses, però que el més important és fer-les ben fetes; fer una acció legislativa pre-

Llista DSPCP

cipitada i poc fonamentada no tindria sentit. És evident que els textos sobre els quals s'ha de basar el desenvolupament legislatiu moltes vegades són poc clars, que els mateixos decrets de transferència porten redaccions molt complexes, o també difícils de precisar, i que és evident que, si no hi ha una seguretat que l'acció legislativa ha de comportar un efectiu desenvolupament de la nostra autonomia, i no solament un anar i tornar de textos i de rèpliques, vull dir que si no és una acció definitiva és millor fer-la una mica més tard però ben feta. «Anem per feina» és evident que és un lema del partit que dóna suport al Govern al qual jo pertanyo, amb el qual estic plenament d'acord, però, evidentment, es tracta de feina ben feta, no fer feina de qualsevol manera. És per això que les coses, moltes vegades, malgrat nosaltres, triguen més temps a poder-se fer ben fetes.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Donat que portem ja bastantes hores de reunió, anem a suspendre la reunió per deu minuts.

Se suspèn la reunió.

(És mig quart de nou del vespre. La sessió es reprèn quan és un quart i quatre minuts de nou.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor

Correspon ara la interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor, formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom del Grup té la paraula la Diputada senyora Sallés.

La Sra. SALLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, donar les gràcies al Conseller de Governació perquè gràcies al seu retard hem pogut descansar deu minuts, després d'una llarga sessió.

El meu Grup parlamentari va presentar una interpel·lació sobre els fets ocorreguts al Bon Pastor, els lamentables fets ocorreguts a la barriada del Bon Pastor, fets que, d'altra part, no són nous ja que l'any passat va passar alguna cosa similar, i nosaltres ens vam plantejar molt seriosament si aquest tema s'havia de dur o no s'havia de dur a aquest Parlament, entre d'altres coses perquè el que no volíem fer mai era demagògia. Però després de pensar-nos-ho bé, creiem que sí, tenint en compte que el Parlament representa el poble de Catalunya. Un problema que afecta una barriada com és la del Bon Pastor, on viuen aproximadament unes vint mil persones, era un tema que havia de venir a aquest Parlament i que el Consell Executiu o, en el seu nom, el Conseller de Governació ens havia de donar una resposta sobre uns fets concrets.

A la barriada del Bon Pastor avui encara hi ha por. Avui la gent encara no sap si, d'un moment a l'altre, pot esclatar una bomba..., el que sigui, perquè encara no se sap exactament què hi ha. Sabem que els fets són, en aquests moments, al Jutjat. No ens semblarà una resposta que ens diguin que són *sub iudice* i que el Jutge ha de resoldre. És un resposta fàcil. És una resposta fàcil perquè el Jutjat sempre intervé quan els fets ja han ocorregut. Nosaltres, el que demanem al Govern és que hi hagi una prevenció d'aquests fets. El que demanem al Govern és que hi hagi una acció de govern decidida que governi, i que no ens trobem, quan a Catalunya, o concretament a Barcelona, hi ha algun problema, que hi intervingui sempre l'ajuntament, que hi intervingui el Governador civil i la Generalitat no hi tingui res a dir.

El tema de les competències creiem que també està salvat, i precisament a la nostra interpel·lació fem referència a uns articles concrets. Nosaltres creiem, exactament, que l'article 8.2 dóna competències a la Generalitat perquè pugui intervenir, amb aquestes competències genèriques que hi ha de govern. Té competències suficients per a poder intervenir en parlar que «correspon a la Generalitat, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integra siguin reals i efectives.»

Doncs bé, aquí tenim un grup que ens aquests moments no té les mateixes condicions de seguretat que la resta de la ciutat i creiem que el Consell Executiu s'ha de preocupar molt seriosament per aquest grup.

El tema en si suposo que el coneix perfectament el senyor Conseller. No el venim a explicar aquí. És evident que les causes exactes no es coneixen. Tampoc no li demanem que ens doni una resposta a les causes exactes. Les causes exactes no es coneixen però sí que li demanem que tranquil·litzi aquells vint mil ciutadans, de divuit a vint mil ciutadans, afectats per aquest fet, que se'ls tranquil·litzi precisament perquè tenen dret que el seu Govern, el Govern de Catalunya, els doni una resposta, que no hagin d'esperar que el Govern de Madrid, a través del Governador civil o l'Administració de Justícia, que en aquest cas no fa res més que intentar esbrinar uns fets i intentar buscar un possible culpable, i que sancioni aquest si algun dia apareix.

I diem que ens dirigim al Consell Executiu perquè, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, ha de vetllar per aquests ciutadans, a més perquè també té unes competències que li dóna l'article 9.8 en el tema de règim local. Té un poder de tutela sobre els ajuntaments. I nosaltres creiem que per als ciutadans de Catalunya el senyor Conseller de Governació ha de ser més important que el Governador civil. Però això requereix que el senyor Conseller de Governació, en cada moment i quan hi hagi un problema, comparegui exactament com el Governador civil.

Hi ha unes competències, també, que li dóna l'article 12, 1 i 2, en el tema d'indústria. Hi ha un problema greu que són les indústries en aquell barri. Allà hi ha una sèrie d'indústries mal installades, amb manca de mesures de seguretat i creiem que aquí també hi té alguna cosa a dir el Consell Executiu. Hi ha el tema de les indústries, i els habitants d'aquella zona sempre voldrien saber per què en zona habitada hi ha indústries, i indústries que no tenen cap seguretat, i indústries que al cap de vuit dies de produïts els fets tornaven altre cop a funcionar, sense saber si realment l'explosió procedeix de l'interior de la fàbrica o procedeix de causes externes a aquesta.

Hi ha un problema, també, que no s'ha fet. Per a aquest tema que afecta tanta part de la població de Barcelona, veiem que no s'ha reunit la Junta de Seguretat. Tenim una Junta de Seguretat i, fins ara, no hem vist que s'hagi reunit per cap fet que hagi afectat els ciutadans de Catalunya.

I això és el que demanaríem també: que quan es produeixi un fet en aquest sentit sapiguem que, si més no, algú vetlla per nosaltres. I precisament en atenció a això, jo li voldria dir

Llista DSPCP

al senyor Conseller de Governació que, entre els fulls d'informació que es van repartir pel barri, fulls informació que suposo que deuen haver arribat exactament a les seves mans, n'hi ha una concretament que, quan parla de les responsabilitats de les distintes autoritats: del Jutge, del Governador civil, de l'Administració municipal, n'hi ha una que diu «Gobierno de Cataluña, Generalitat». Li llegiré textualment el que diu: «Denunciamos al máximo responsable de la Administración autónoma de Cataluña por no —i està subratllat— intervenir públicamente para buscar solución a los problemas ocurridos en un plazo de trece meses, habiendo fallecido cinco personas. Nosotros somos ciudadanos de Cataluña y no queremos ser discriminados, no queremos ser "els altres catalans" ya que aceptamos la Norma. Exigimos de este Gobierno de Catalunya que se comprometa a la resolución del problema, buscando las vías que crea oportunas.» Això està fet pels veïns del barri del Bon Pastor, zona bastant poblada, zona majoritàriament d'immigració, i que se sent en aquests moments totalment discriminada davant la resta de la població de Barcelona.

Per aquest motiu, senyor Conseller, li hem fet la interpel·lació i li preguntem exactament: Ha considerat el Consell Executiu l'ampli ventall de possibilitats d'actuació que, per tal d'afrontar eficaçment la problemàtica que susciten aquests fets, permet una lectura rigorosa de l'exposat en els articles 8.2, 9.8, 12.1.2 i 13.6 i 7, i Disposició Transitòria Primera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya? Hi ha, per part del Consell Executiu, el propòsit d'emprendre una decidida acció de govern quant a la investigació dels fets, esclariment de responsabilitats i adopció de les mesures adequades que impedeixin la seva repetició, com li correspon de fer-ho en exercici d'un deure de tutela general dels interessos públics en virtut d'un innegable caràcter d'Administració pública major?

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, comprenc i comparteixo el temor dels veïns del barri del Bon Pastor pels fets que s'han produït, desgraciadament per segona vegada en el mateix lloc, amb un any d'interval gairebé exacte, i que han provocat la mort de diverses persones en aquell sector.

La Diputada que m'ha interpel·lat suposo que escoltarà amb atenció el que digui encara que hagi de dir la resposta fàcil, segons ella, que no és fàcil, en definitiva, que és l'única en aquest moment, i l'explicaré a continuació. S'ha fet referència a les nostres competències en aquesta matèria: en la matèria de protecció civil, en la matèria de tutela dels ajuntaments, en la matèria dels interessos públics generals. Vostès saben, i els consta, que aquest és un tema que en aquest moment, això és el que suposo que no satisfarà la senyora Diputada, perquè m'ho ha dit per endavant, és un tema que és a mans dels jutges, i a nosaltres ens semblaria absolutament incorrecte fer investigacions paral·leles al marge de les investigacions que està duent a terme l'autoritat judicial. Però els puc assegurar que nosaltres ens hem posat en contacte amb el Jutge i li hem ofert tots els nostres serveis i tota la nostra col·laboració per tal d'arribar, com més aviat millor, a un esclariment dels fets.

Voldria dir, també en aquest mateix sentit, que els articles que s'han esmentat de l'Estatut pot semblar a primer cop d'ull que tenen relació molt directa amb el fet. He de dir, per exemple, que el règim local, segons la meva manera d'entendre, en té molt poca en aquest cas. Vostès saben, d'altra banda, que si el règim local es vol interpretar en aquesta interpel·lació per tal de justificar una tutela sobre els ajuntaments en aquesta matèria, aquest és un fet que està al marge del nostre abast; no hi ha tuteles en aquest moment vigents sobre els organismes d'Administració local per part de la Generalitat de Catalunya en relació amb el tema que ens ha estat plantejat. Però el que sí que hem iniciat, perquè en aquest sentit sí que tenim competència, és un estudi de les indústries instal·lades a la zona, un estudi que posa, en aquest moment, en procés de revisió les mesures de seguretat que aquestes indústries tenen per tal, almenys, en una part del problema, poder realitzar alguna tasca que estigui i està en el marge de les competències que tenim assumides en aquest moment.

Tot i això, he de dir que per les impressions que es recullen sobre aquest fet no sembla massa probable que l'origen del problema, que la causa de la catàstrofe sigui la manca de mesures de seguretat que puguin tenir les fàbriques i tallers instal·lats en aquella zona. Amb tot i això no volem tampoc en aquest moment, afirmar que tenen les mesures de seguretat que pertocaria. Ja he dit que aquestes mesures i el funcionament d'aquestes indústries estan, en aquest moment, en procés de revisió.

Voldria dir també que la Junta de Seguretat no té aquesta funció concreta. Vostès saben que la Junta de Seguretat ha estat creada en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per tal de coordinar les actuacions de la policia de la Generalitat i dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i també, prèvia aquesta tasca que exigeix la constitució de la policia autonòmica, per tal de redactar el reglament, estudiar les funcions, composició numèrica, reclutament, etc. de la policia de la Generalitat. Però això no ha estat obstacle perquè a tots els nivells la Generalitat no hagi realitzat accions i hagi tingut contactes amb totes les autoritats implicades en aquest tema, tant amb el Govern Civil, com amb l'Ajuntament de Barcelona, com, en aquest cas, amb l'autoritat judicial.

Nosaltres hem intervingut públicament fins allà on ens ha estat possible, i no hem tancat encara —ni pensem fer-ho— les nostres possibilitats d'intervenció. Però voldria recordar-los —ja sé que aquesta és una intervenció pública segurament de caràcter testimonial— que quan els fets es varen produir s'estava duent a terme una sessió parlamentària, jo hi era present. Vaig ésser informat, vaig determinar que assistissin immediatament al lloc dels fets el Subdirector General de Seguretat Ciutadana i el Director General de Prevenció i Extinció d'Incendis, per tal de recollir la informació necessària per a poder després dur a terme les actuacions que fessin falta i que poguéssim realitzar en el marc de les nostres competències, i jo mateix m'hi vaig presentar tot seguit.

Bé, he de dir també en honor a la veritat —perquè és així, les competències estan establertes d'aquesta manera— que tots els qui han tingut i tenen alguna cosa a dir sobre aquest fet es van mobilitzar i hi han posat tota la seva voluntat i tota la seva atenció, des de l'Alcalde de Barcelona fins al Jutge i el Governador Civil.

Bé, la prevenció perquè no es tornés a produir un accident com el que es va produir fa un any és un tema que és fonamen-

Llista DSPCP

talment competència de l'autoritat municipal, i suposo —i jo n'estic convençut— que si no es varen prendre majors mesures de prevenció era perquè ningú no podia esperar que aquest fet es tornés a repetir, sobretot després d'haver-hi hagut una investigació judicial que nosaltres hem de considerar que s'havia portat amb la màxima efectivitat i amb el màxim rigor. Però el fet és cert. El fet cert és que aquest problema s'ha tornat a produir; la Generalitat està a disposició de l'autoritat judicial per tal de col·laborar, amb tots els seus efectius, a esclarir els fets i està disposada, en el marc de les seves competències, a dur a terme totes les accions necessàries perquè es pugui tornar, definitivament, la pau i la tranquil·litat als veïns del barri del Bon Pastor.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula la Diputada senyora Sallés.

La Sra. SALLÉS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria dir al senyor Conseller que, evidentment, no ens ha satisfet la seva resposta. No perquè hagi anat al més fàcil. Jo, que tinc formació jurídica, sé perfectament que els sumaris són secrets i sé perfectament que el jutge pot fer algun comentari amb altres tipus d'autoritats, però, evidentment, fins que no sigui resolt el problema el sumari no es podrà obrir perquè el conegui tothom.

Però no és això el que li demanava. Evidentment, a més, ens consta que el jutge està posant tot el seu esforç a esclarir aquests fets. El jutge ha fet una cosa que la Generalitat no ha fet aquesta vegada, que ha estat rebre els veïns, ha parlat amb els veïns, i d'això venim a parlar nosaltres, precisament. Vostè ha parlat de l'Ajuntament, ha parlat de la Diputació, ha parlat de les autoritats implicades com si la Generalitat no fos una autoritat implicada en aquest tema. Però el jutge sí que ha fet una cosa que potser no tenia obligació de fer segons la seva funció, que és atendre els veïns, intentar donar-los una explicació, dir-los com estaven, més o menys, les proves que s'havien practicat fins aquell moment dintre les seves possibilitats d'informació.

Avui se'ns ha parlat que hi ha una mena de remodelació en el tema industrial, o que s'està intentant vigilar el tema industrial, però jo voldria recordar al senyor Conseller que fa tretze mesos ja hi va haver un altre accident, no és aquest el primer. Hi va haver un accident, i no és que no es pogués preveure que es repetís; es podia repetir perquè no es van saber mai les causes d'aquell primer accident. I no es van saber perquè, en primer lloc, el jutjat va arxivar el sumari, va ser un sumari en què no es va trobar culpable, no es va arribar a trobar la veritat i es va arxivar. Aquell sumari està sobresegut en aquell moment; llavors allò va quedar mort allà i les persones, les tres persones que varen morir en la primera explosió es van enterrar i aquí es va acabar el tema. Però dóna la casualitat que allò que no es podia tornar a repetir, al cap de tretze mesos es va repetir, aquesta vegada se n'han mort dues, de persones. Crec que haurem d'esperar una altra explosió perquè hi torni a haver algun interès de part de la Generalitat en aquest tema.

No crec que seguir una investigació sobre uns fets, o intentar tranquil·litzar un barri, o preocupar-se d'una escola de quatre-cents nens que va haver d'estar aturada uns dies, perquè, evidentment, els pares tenien por que aquells nens anessin a l'escola precisament perquè aquella escola és molt pròxima al lloc on va haver-hi l'explosió, crec que preocupar-se d'aquests temes, això no és una investigació paral·lela, ni és envair els terrenys d'unes altres autoritats, és preocupar-se dels ciutadans de Catalunya que tenen un Govern i volen que el seu Govern governi, i volen que l'Estatut s'apliqui al màxim, i no ens podem contentar que ens donin unes competències i aplicar-les justetament, sinó interpretar al màxim, al més àmpliament possible aquestes competències i intentar, realment, exercir funcions polítiques i de govern a Catalunya.

A nosaltres ens agradaria —i l'hi torno a repetir— que el Conseller de Governació fos més important que el Governador Civil a Catalunya. El Governador Civil depèn de l'Estat central; nosaltres voldríem que el nostre Conseller de Governació tingués una presència activa en aquests casos i que la gent s'assabentés que hi ha la Generalitat i que s'estan exercint unes funcions i que s'estan practicant unes proves, i que si tenen un problema el seu Govern, el seu Govern autònom es preocuparia d'aquesta gent. Però dóna la casualitat —i no li torno a llegir el full informatiu que es va repartir pel barri, n'hi ha diversos, aquest era l'últim— que aquesta gent en aquests moments no confien en la Generalitat, ni en el Consell Executiu de la Generalitat. I, en canvi, la primera vegada, fa tretze mesos, quan hi va haver la primera explosió, van anar a veure el senyor Conseller de Governació, van parlar amb vostè mateix, van anar a veure el Molt Honorable senyor President del Parlament, han parlat amb moltes autoritats. En canvi, aquesta vegada ja no hi han anat, i això és molt greu, que els ciutadans de Catalunya fes tretze mesos anessin al seu Govern autònom, anessin al Parlament de Catalunya demanant una ajuda, i que ara, aquesta vegada que s'ha tornat a reproduir l'explosió, a l'únic lloc que van a preguntar és al Jutjat de Primera Instància número 11, que segueix el sumari.

I això és del que nosaltres venim aquí a lamentar, i creiem que hem d'intentar corregir si realment volem que hi hagi una Catalunya autònoma.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ *(de l'escó estant.)*: Només per dir, senyor President, que jo també lamento que els ciutadans del barri del Bon Pastor no m'hagin vingut a veure; no serà perquè jo no hagi atès sempre a tothom i hagi intentat fer tot el que era en la meva mà per a resoldre els problemes. El full informatiu, en tot cas, no pot suposar que aquesta no hagi estat sempre la nostra actitud. Ens vinguin a veure o no ens vinguin a veure, ens preocuparem del tema com ens n'hem preocupat fins ara i en la mesura que ens sigui possible intentarem de resoldre'l de la forma més eficaç.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució número 11 del debat sobre la Central Nuclear d'Ascó

El Sr. PRESIDENT: Arriba ara la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució número 11 del debat sobre la Central Nuclear d'Ascó, que formulen els Diputats senyors Maties Vives, Agustí Forné i Miquel López, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

Llista DSPCP

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, podríem iniciar la defensa d'aquesta interpel·lació, el plantejament d'aquesta interpel·lació dient que: «...i per Sant Pere, Ascó», ja que fa tot just un any el Ple d'aquesta Cambra va debatre i va aprovar tot un seguit de conclusions que feien referència a la Resolució adoptada com a conseqüència de les tasques de la Comissió d'Investigació sobre aquella Central Nuclear.

D'aquestes conclusions, concretament la número 11 deia textualment: «No sembla que hi hagi cap raó que pugui fer pensar que el radi de la zona d'exclusió hagi de sofrir un increment sobre 750 metres, quan la Direcció General d'Energia doni l'autorització d'explotació. Caldria sol·licitar al Govern central la fixació definitiva de l'àrea d'exclusió i l'establiment de la zona vigilada en el termini més breu possible. El seguiment d'aquestes dades es durà a terme des del Consell Executiu i de comú acord amb els ajuntaments dels municipis afectats.»

Per tal de fer entenedora aquesta conclusió i de fer entenedor el debat que al seu entorn es pugui suscitar, hauríem d'explicar per a aquells Diputats que no ho coneguin que la zona d'exclusió vol dir zona de domini ple per part del llicenciatari de la Central Nuclear, és a dir, la zona en la qual és previsible, és acceptable, que el conjunt del cos humà rebi uns 25 rems de radiació a les dues hores del màxim accident previsible, i que la zona vigilada, la zona que se situa a l'entorn d'aquesta zona d'exclusió, és aquella que ve anomenada també com a zona de baixa població, en la qual és previsible que es puguin adoptar mesures urgents per a protegir raonablement la població en cas de màxim accident previsible. Dit sigui de pas, l'estudi final de seguretat que les mateixes empreses concessionàries aportaven al Ministeri d'Indústria establia provisionalment aquesta zona vigilada com una àrea de 200 metres a l'entorn d'aquella zona d'exclusió i comptat des del nucli del reactor al seu entorn, 750, primer, 2 000, després.

Per tant, estem davant un tema important, fonamentalment per dues raons. La primera, perquè és un tema que afecta una quantitat important de competències que en aquest moment estan ja en mans de la Generalitat de Catalunya, com podria ser tot el que fa referència a activitats classificades, reglament d'activitats nocives, molestes, insalubres i perilloses, perquè afecta competències en matèria d'urbanisme—, no es pot donar llicència d'edificació, no es poden atorgar llicències d'obra si es vol mantenir aquesta zona vigilada amb condicions d'adoptar mesures urgents i ràpides i fóra contraproduent que es donessin llicències d'obres en un lloc en el qual ha de ser previsible una ràpida evacuació—, afecta competències en matèria industrial—, ja que l'establiment de distàncies mínimes entre indústries o la mateixa concessió de llicències per a la instal·lació d'indústries fóra contraproduent, fóra contradictòria amb la definició de zona vigilada—, afecta un tema tan important com tot el control del riu Ebre, un tema tan important com la necessitat de paralització en un moment donat de la línia fèrria Barcelona-Madrid, afecta, en definitiva, a poder tallar, en un moment determinat, el trànsit per les carreteres que van a l'entorn de la Central Nuclear d'Ascó.

Però és un tema important, sobretot i fonamentalment, perquè afecta quelcom que aquests dies és moda en els mitjans de comunicació de casa nostra, com és el tema de la seguretat nuclear. Hi ha, o no hi ha pla d'emergència a Ascó? La veritat és que un té la sensació, llegint aquests dies els diaris —i el nostre Grup així ho creu—, que no hi ha pla d'emergència nuclear i que s'ha dit en els diaris que Ascó es ficaria en marxa, quan de tots és conegut que no hi ha aquest pla d'emergència, condició prèvia i indispensable, perquè ho diu la norma i perquè el Parlament de Catalunya així ho va establir en la conclusió número 12, per a posar en marxa la mateixa Central Nuclear.

És evident que els projectes que coneixem de pla d'emergència en els quals, dit sigui de pas, la Generalitat de Catalunya no havia participat, l'únic projecte que hi ha, i així ho va manifestar i consta en els escrits de la Comissió d'Investigació el mateix Cap de Protecció Civil de Tarragona, que la Generalitat en algun moment havia estat invitada i hi havia anat un senyor que es deia Bardagí, hi havia anat algú de la Generalitat; hi ha una intervenció d'un Diputat del Grup que dóna suport al Govern negant aquestes afirmacions i dient que la Generalitat de Catalunya, com a tal, no va ésser present en la redacció del projecte, en aquell moment, que és l'únic que coneixen els ajuntaments afectats i aquest Grup parlamentari, i apareixen notes en els mitjans de comunicació no desmentides, cosa que fa pensar que no hi ha tal pla d'emergència... És evident que el Consell Executiu de la Generalitat, en ús de les seves competències, havia d'intervenir en la redacció d'aquell pla d'emergència, i, per tant, cal que expliqui al Ple del Parlament què ha fet en relació amb la determinació d'aquestes dues zones i en compliment de la resolució, perquè, si no, haurem d'interpretar que tenim un pla d'emergència sense que s'hagi definit quin radi té la zona vigilada i quin radi té la zona d'exclusió, en el qual cas és difícil d'interpretar com es pot tirar endavant aquest mateix pla d'emergència.

Però, a més a més, en aquest problema competencial en matèria de seguretat nuclear no és acceptable que se'ns digui que la Generalitat hi té intervenció de trascantó, ja que si llegim amatentment l'article segon de la mateixa Llei del 22 d'abril del 80, 15/80, de Creació del Consell de Seguretat Nuclear, estableix amb tota claredat que és competència d'aquell Consell collaborar amb les autoritats competents en l'elaboració dels criteris a què s'hagin d'ajustar els plans d'emergència i protecció física d'aquelles instal·lacions. Per tant, o la Generalitat es creu que no és autoritat competent i, per tant, no intervé, o la Generalitat és l'autoritat competent i, per tant, intervé, ha de saber com estan les zones a l'entorn de la Central, a l'entorn del reactor i, per tant, ens ho ha de poder explicar.

I, finalment, i amb això acabo, la conclusió número 11 que va votar el Ple d'aquesta Cambra establia que el seguiment d'aquestes dades es faria des del Consell Executiu, d'acord; però de comú acord amb els ajuntaments de les zones afectades. Fins allà on arriba el nostre nivell de coneixement, dels regidors que, d'una manera o una altra, tenen una vinculació directa o indirecta amb el nostre Grup parlamentari, a través del Partit Socialista Unificat de Catalunya, no tenim coneixement que fins a la data des del Consell Executiu s'hagi fet un seguiment d'aquestes qüestions de comú i mutu acord amb els ajuntaments de la zona afectada.

En funció d'això preguntem al Consell Executiu quines actuacions ha realitzat i quins propòsits té, i de forma específica els Departaments de Governació i d'Indústria i Energia, en re-

Llista DSPCP

lació amb la Resolució número 11, la que abans hem llegit, consegüent al debat sobre la Central Nuclear d'Ascó, tant en relació amb la fixació de les àrees d'exclusió i zona vigilada a l'entorn de la Central, com al seguiment de dades de comú acord amb els ajuntaments, ateses les seves repercussions sobre tot aquest seguit de qüestions, avui competència de la Generalitat, que jo abans he intentat detallar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la línia de la conclusió número 11 de la Resolució del Parlament de Catalunya que es va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 38, 27 de juny del 81, el Consell Executiu de la Generalitat s'ha ocupat tant de les zones d'exclusió i vigilada de la Central Nuclear d'Ascó, com del seguiment dels temes amb els ajuntaments de les poblacions afectades. En aquest seguiment dels temes amb els ajuntaments de les poblacions afectades, a vegades hi ha hagut acord en els posicionaments, a vegades no n'hi ha hagut, però en tot cas hi ha hagut el seguiment, conjuntament amb els ajuntaments de les poblacions afectades. Primera cosa.

Segona, concretament després de les gestions i contactes de diferents Departaments de la Generalitat i, en el cas que ens ocupa, especialment a través de Governació i d'Indústria i Energia amb el Consell de Seguretat Nuclear, la informació a l'abast sobre els temes referenciats és la següent: la zona d'exclusió d'Ascó I va definir-se a través de l'autorització per a la construcció que, amb data 16 de maig del 79, va donar la Direcció General de l'Energia. El radi d'exclusió marcat amb caràcter preliminar en la dita autorització fou de 750 metres, mesurats a partir del centre de l'edifici de conteniment, tal com, d'altra banda, recull la conclusió número 11 del debat del Parlament de Catalunya sobre Ascó i hi ha fet, d'altra banda, referència el senyor Diputat. Ara, aquesta definició preliminar del radi d'exclusió passarà a definitiva en el moment en què sigui donat per la Direcció General de l'Energia el permís d'explotació provisional de la Central.

Pensem que no hi ha massa raons perquè es pugui pensar en una modificació de la zona d'exclusió, pensem això, i també això està recollit a la conclusió número 11 del debat del Parlament. Ara bé, en tot cas, serà amb aquesta definitiva definició que el radi d'exclusió establert amb caràcter provisional de 750 metres podrà ésser confirmat o modificat, segons els criteris i dades disponibles en aquests moments per la Direcció General de l'Energia. Això pel que fa referència al tema de la zona d'exclusió que, com sap molt bé i ha assenyalat el senyor Diputat, té relació amb la responsabilitat directa i total de la companyia.

Pel que fa referència a la zona vigilada el tema és totalment diferent; el tema, l'entorn i el concepte. Pel que fa referència a la zona vigilada a l'entorn de la Central, aquest és un concepte que no està vinculat, d'altra banda, al permís d'explotació i sí al Pla d'Emergència, responsabilitat de la Direcció General de Protecció Civil, que és on s'ha de recollir i definir. Ara bé, en relació amb aquest punt, també certament hi ha un posicionament diferent pel que fa a l'Executiu de la Generalitat, i el voldria precisar, aquest posicionament, perquè em sembla que és important i que l'ha de conèixer aquest Parlament.

En relació amb la zona vigilada, i concretament amb el Pla d'Emergència dins del context del qual es contempla aquest perímetre de zona vigilada, en relació amb el Pla d'Emergència, haig de manifestar que la posició de l'Executiu és participar activament amb la revisió i perfeccionament immediat de l'actual Pla d'Emergència, amb la revisió i perfeccionament immediat de l'actual Pla d'Emergència, i considerar, d'altra banda, el corresponent posicionament dels ajuntaments implicats en el tema, considerar-lo. És a dir, i a títol de resum, permetin-me aleshores assenyalar que, d'una banda, pel que fa referència a la zona d'exclusió, el que he fet jo, en aquest moment, és assenyalar quin és l'estat de la qüestió després de les converses tingudes i de les gestions fetes prop de la Direcció General de l'Energia, i prop, concretament, del Consell de Seguretat Nuclear, quant a la zona vigilada; és a dir, quant al Pla d'Emergència el tema és diferent, el protagonisme, donat com s'han fet les coses, que vol assumir l'Executiu de la Generalitat, que ha assumit i que vol assumir amb molta més força d'ara endavant, és diferent en el sentit de participar activament en la revisió i perfeccionament. Diran que participar en la revisió i perfeccionament d'un pla tot just acabat és important, implica el que he dit, que tot just acabat ja pensem que cal revisar-lo i perfeccionar-lo, i que hi volem participar, però aquesta és la veritat, això és el que pensem i això és el que ha de conèixer aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat interpel·lant desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Sí, senyor President, molt breument, perquè un és conscient que el rellotge està a punt d'arribar a les nou.

Miri, senyor Oller, vostè és un Conseller al qual aquest Diputat escolta amb atenció cada cop que surt perquè la informació que vostè subministra des d'aquesta tribuna, malgrat que afortunadament no estigui excessivament lligada al funcionament de la Borsa de Barcelona, és una informació interessant. Ara, en aquest cas, això no ha estat així, perquè miri, el que nosaltres li preguntem no és el que va passar abans del 6 de juliol del 81, que és quan es publica la Resolució d'Ascó, sinó el que ha passat després del 6 de juliol del 81, i és clar, vostè diu «bé, es va fixar una zona preliminar que sembla ser que serà la definitiva, la zona d'exclusió...» És clar, això ja ho hem dit nosaltres, ho diu la Resolució del Parlament; ja hi estem tots d'acord, en aquests 750 metres, però és que el problema són els 2 000, o els 3 000, o els 1 500, perquè resulta que si finalment són 2 000 metres els de la zona vigilada, dintre d'aquesta àrea viuen ni més ni menys que aproximadament 12 000 persones, i si s'han d'evacuar en dues hores, rapidíssimament i urgentment, aquesta quantitat de persones és, evidentment, un problema important. Això té a veure amb el Pla d'Emergència, és clar, i precisament per això portem el tema aquí. I vostè ens diu que vol participar en la revisió i millorament d'aquest Pla d'Emergència, i nosaltres hi estem completament d'acord, però li diem que el que vostès, el Consell Executiu, havien d'haver fet, era participar en la redacció del Pla d'Emergència, i no negar-se sistemàticament a acudir a Protecció Civil, com sembla ser —i ho ha explicat el senyor Governador civil de Tarragona en els mitjans de comunicació i no ha

Llista DSPCP

estat desmentit— que havia succeït en alguna ocasió.

Perquè el que vostè ens ha dit és que el Pla d'Emergència l'ha redactat l'Administració de l'Estat i que la Generalitat no hi ha tingut absolutament res a veure. Com s'han fet les previsions en matèria sanitària, quan Sanitat és competència de vostès? Com s'han fet les previsions —perquè hi figuren, en el Pla d'Emergència— en matèria d'extinció d'incendis i salvament, quan això són competències de vostès? Com s'han fet les previsions en matèria de política territorial, en matèria de carreteres, en matèria de circuits d'evacuació, si això és competència de vostès, perquè són carreteres competència, avui, de la Generalitat de Catalunya, en aquest Pla d'Emergència?

Aquest Diputat es dóna per satisfet en una petita part de les seves pretensions en relació amb aquest tema, i el nostre Grup parlamentari, si com a conseqüència del debat que aquests dies s'està donant als mitjans de comunicació, la Generalitat ha hagut de saltar a l'arena i ha hagut de dir «anem a fer això, allò i allò altre». Ara, no podem acceptar que se'ns digui que aquestes feines, que aquestes tasques, que aquests establiments provisionals de zona vigilada —perquè el que vostè ens ha dit és que ni han instat el Govern de Madrid a fixar la zona vigilada, ni s'han posat d'acord amb els ajuntaments, i en qualsevol cas si ho han fet ho han fet en somnis, ja que els ajuntaments no han rebut cap mena de notificació en relació amb aquest tema, o propostes de discussió, i que no han participat tampoc en un Pla d'Emergència que està tot just acabat—, que això no serveix, i ens alegrem que vostè ho hagi explicat des d'aquesta tribuna. En definitiva, ens reservem la possibilitat, en la mesura que l'objectiu fonamental de la nostra proposta era saber si el Consell Executiu havia complert o no una de les conclusions d'aquell debat. I és que no, és que en aquest moment, tal com deia la conclusió número 11, no s'ha sol·licitat del Govern central la fixació definitiva de la zona vigilada i de la zona d'exclusió en el termini més breu possible —fa un any, senyor Conseller— ni el seguiment d'aquestes dades s'ha fet de comú acord amb els ajuntaments. Per tant, en relació estrictament amb aquest tema, ens reservem la possibilitat de presentar en el dia de demà l'oportuna moció.

Del tema del Pla d'Emergència, en parlarem demà passat —dissortadament i com a responsabilitat del corró conservador— a la Comissió d'Indústria i Energia, en lloc de parlar-ne en aquest Ple, que era on, segurament, hauria fet falta de poder-ne parlar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, celebro que hi hagi aquesta possibilitat d'ampliar la meva informació precedent. L'Executiu de la Generalitat no s'ha negat a participar en el Pla d'Emergència, és a dir, si això —no, és que vostè ho ha dit, vostè ho ha dit— no s'havia assenyalat, ara ho dic davant el Parlament de Catalunya, i si el Governador civil de Tarragona va dir que ens hi havíem negat, jo dic que no ens hem negat a participar. Dic que hem volgut participar des del primer dia amb condicions de dignitat i de responsabilitat, el que no estem disposats és a participar en pla de comparsa i amb nul·les competències, precisament pel que vostè ha dit, perquè té tota la raó, perquè el tema d'incendis depèn de la Generalitat, i el tema d'hospitals depèn de la Generalitat, i, per tant, no estem disposats que, amb la nostra presència, a partir d'un tema vertical se'ns laminin competències de tipus horitzontal. Per això no hi estem disposats. Estem disposats a entrar-hi, i hem insistit i hem fet força per entrar-hi amb el nivell que correspon a la dignitat de la Generalitat de Catalunya, i en aquest cas, al Consell Executiu.

Precisament per això, perquè no hi hem pogut participar —en això té raó— amb els nivells de dignitat que exigeix la Generalitat de Catalunya, és pel que he fet esment, abans, que l'Executiu vol participar activament en la revisió i perfeccionament, a pesar que encara no ha sortit, perquè no ho podem acceptar tal com ha sortit, no ho podem acceptar per una qüestió de principis, pel que vostè ha dit —té tota la raó— ha servit de pas —i ho celebro— perquè hagi quedat més planer i més clar davant el Parlament de Catalunya.

El Parlament de Catalunya va dedicar molts mesos a treballar sobre aquest tema, amb moltes persones dedicades, molt a fons, amb un treball que em sembla que és molt important, molt positiu, i precisament per això no podíem acceptar i no acceptem, i no ho acceptarem, i ara ho dic, no acceptarem fer de comparses en un tema en què les nostres responsabilitats són molt grans, són molt serioses. Per tant, ens vam equivocar en el seu moment? Potser haguéssim hagut de plantejar des del primer moment el tema de començar a entrar en la definició del Pla d'Emergència? Crec que no, crec qe no ho havíem de fer, crec que havíem de marcar les nostres posicions; no van ser acceptades, d'acord, entesos: ara diem que s'ha de revisar i perfeccionar ja, abans d'entrar en vigor.

Bé, respecte a altres temes, em sembla que són molt menys importants. No he dit que no hàgim estat d'acord mai amb els ajuntaments, en algunes coses sí, en d'altres no, però en fi, en tot cas són molt menys importants. Tampoc no he dit que no hàgim fet gestions prop de l'Administració central; he dit que sí, que hem fet gestions prop de l'Administració de l'Estat i que fruit d'aquelles gestions era la informació que els donava respecte a la zona d'exclusió. Però en fi, en aquest cas... Bé, jo celebro que hagi tingut lloc aquesta interpel·lació perquè ha donat peu que el Parlament de Catalunya, després de la feina important que va fer sobre aquest matèria, i que continua fent, estigui plenament informat de quina és la posició de l'Executiu, concretament respecte al Pla d'Emergència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, acabem aquí la reunió d'avui. La sessió continuarà demà al matí, a les deu, a ser possible amb la màxima puntualitat, a fi que puguem acabar al matí mateix.

Se suspèn la sessió.

(Manquen tres minuts per a les nou del vespre.)

Llista DSPCP

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210×310 mm
425 pàgines
Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

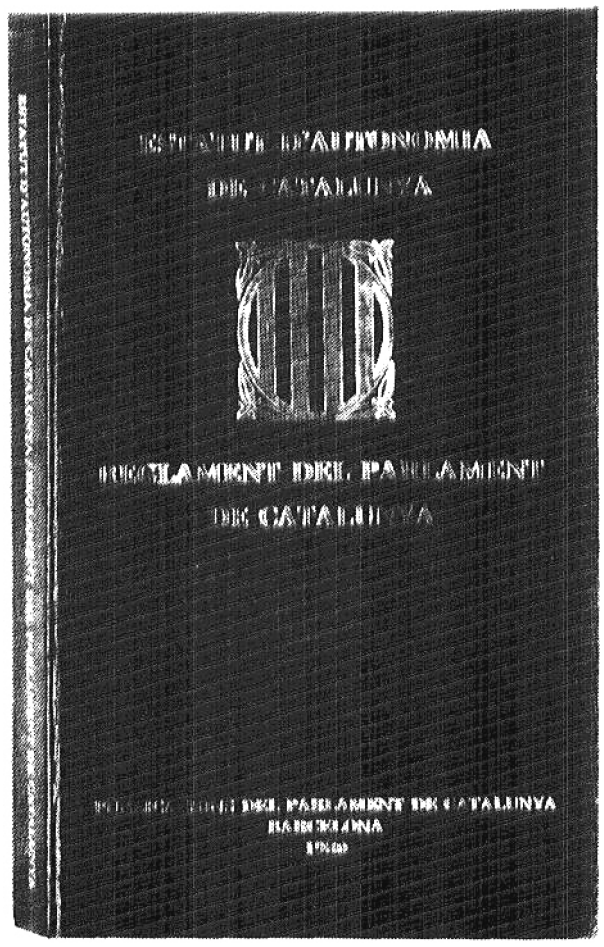

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 × 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

Llista DSPCP

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.

4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia per ..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes

(gir / taló al portador)

....., ... de .....de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.
Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15. Dip. Leg. B-27.966-80.

Llista DSPCP